

REFERAT

fra ekstraordinær generalforsamling tirsdag den 15. september 2009, kl. 15.00 i KODA.

*

D A G S O R D E N

1. Valg af dirigent

2. Forslag til ændring af KODA's love

Rådet fremsætter to forslag til ændring af KODA's vedtægter. Der lægges med begge forslag op til en gennemgribende revision af KODA's vedtægter. De to forslag adskiller sig fra hinanden ved, at det ene derudover indeholder forslag om udvidelse af stemmeretten i KODA til visse tilsluttede medlemmer (forslag a), mens det andet lægger op til at bevare den nuværende regulering af stemmeret (forslag b).

3. Forslag fra medlemmer

KODA har den 11. august 2009 modtaget henvendelse fra Arne Würgler, som har bedt om, at følgende punkter blev optaget til drøftelse på generalforsamlingen:

"I forbindelse med KODAs ekstraordinære generalforsamling 15. september bedes følgende sat på dagsordenen:

Danske musikautorer oplever nu et væsentligt værditab, hvad angår ophavsret. Trods et stadig voksende musikforbrug har danske KODA-medlemmer haft en alvorlig nedgang i deres indtjening, og udsigten for det kommende år tegner sig næppe bedre. Spildansk-dag, karrierekanon, kurser, nationale midler osv. er vigtige aktiviteter og muligheder, men når det kommer til stykket, så er det KODA som inkassoselskab, vi skal leve af. Som mangeårigt rådsmedlem er jeg bekymret over nedgang i indtjening for mange autorer, og jeg skal jeg derfor appellere til fornyet fokus på KODAs kernevirkosomhed.

For at fremme indtjeningen i KODA og for at få mere gang i den demokratiske debat mellem råd og medlemmer foreslås derfor følgende:

1. Til trods for et stadig stigende musikforbrug er KODAs afregning til danske medlemmer faldende på vitale og vigtige indtægtsområder. KODA bedes fremlægge en plan og strategi, samt forretningsmodeller, der kan forbedre dette forhold.

2. Den digitale musikbranche er i frit fald. KODAs aftaler med f.eks. TDC-play og bibliotekernes netmusik om gratis download for hele befolkningen, synes at udtrykke og fremme dette værditab af musikautorenes ophavsret. Samtidig kan aftalen med bibliotekerne blokere for, at musikautorerne på sigt kan lykkes med at få bibliotekspenge ligesom danske forfattere. KODA bedes fremlægge en plan og en strategi til forbedring af afregningen til foreningens medlemmer for hele det digitale område. I dag får musikautorerne 23 øre pr. single-download og 33 øre pr. single-udlån på bibliotekerne; en betaling som stort set ingen kan leve af.

3. Kopiering af musik er stadig stigende. Hvad er KODAs plan og strategi - ikke mindst set i forhold til de kommende medieforhandlinger - for at sikre foreningens medlemmer

kompensation via et stigende blankbåndsvederlag? Undertegnede har som afgående formand for Foreningen Båndkopi fremlagt visioner og strategi for en ny og bedre ordening. Er KODAs råd enig, og hvad vil KODA i givet fald gøre for at realisere disse forslag?

4. KODAs vedtægter kræver at forslag fra medlemmer skal være KODA i hænde inden 1. marts. Denne frist er lang tid før foreningens medlemmer reelt kender KODAs årsregnskab og organisatoriske beretning. KODAs medlemmer har således ikke den fornødne politiske og økonomiske indsigt for at kunne rejse spørgsmål og forslag i forhold til den ordinære generalforsamlingen ultimo april. Fristen for forslag til generalforsamling bør derfor flyttes tættere på den ordinære generalforsamling.

Samtidigt bør opstilling til KODAs råd følge almindelig skik i foreningsret og være mulig på selve KODAs generalforsamling efter den politiske debat. Valg bør ikke være noget, der er aftalt på forhånd.

For at fremme medlemmernes demokratiske indflydelse i KODA opfordres KODA til at ændre sine vedtægter på disse 2 væsentlige punkter”.

4. Eventuelt

KODA har modtaget henvendelse fra Niels Vagn Nielsen den 1. og 15. juli 2009. Se breve fra Niels Vagn Nielsen på KODA's hjemmeside (Medlemmer).

*

KODA's råd formand **Ivan Pedersen** bød velkommen og foreslog advokat **Erik Nyborg** som dirigent. Da der ikke var modkandidater, blev Erik Nyborg valgt.

Dirigenten takkede for valget og konstaterede, at den ekstraordinære generalforsamling var rettidigt og lovligt indkaldt. Dirigenten henlede opmærksomheden på, at en ekstraordinær generalforsamling, som var indkaldt, egentlig kun kunne behandle forslag som havde karakter af ændringsforslag til de emner, som skulle behandles på den ekstraordinære generalforsamling. Men i indkaldelsen var der givet mulighed for, at der kunne komme forslag fra medlemmer. Af Arne Würglers forslag var der to, som naturligt vedrørte vedtægterne, og derfor kunne behandles. De øvrige to forslag lå på kanten, hvilket også var gældende for forslaget fra N. Vagn Nielsen. Dirigenten havde dog besluttet at tillade behandling af forslagene, idet det nemt havde kunnet fremgå, at der kunne stilles forslag.

Med hensyn til de to forslag til ændring af KODA's love gjorde dirigenten opmærksom på, at for at en lovændring kunne gennemføres på en generalforsamling, ville det forudsætte, at mindst halvdelen af KODA's medlemmer var til stede og besluttede det med 2/3 flertal. Da halvdelen af KODA's medlemmer ikke var til stede ved dagens ekstraordinære generalforsamling, ville de vedtagelser, der måtte blive vedtaget, ikke blive endeligt vedtaget på denne generalforsamling, men skulle på en ny ekstraordinær generalforsamling og her vedtages med 2/3 flertal af de fremmødte.

Ad punkt 2 – Forslag til ændring af KODA's love

Dirigenten gav herefter ordet til **formanden**, som sagde: ”Alle, der har fulgt med det seneste år, er klar over, at debatten om vedtægtsændringerne er en væsentlig debat. Den forårsagede bl.a. et vældigt stort fremmøde til generalforsamlingen for 1½ års tid siden, og det blev ved den generalforsamling lovet at arbejdet med de nye vedtægter gik i gang. Det var ikke kun pga. fremmødet, men vores samtid og alt hvad der sker i den. Det kræver nye vedtægter, det er vigtigt for at KODA kan operere i et landskab, der ser helt anderledes ud, end da vedtægterne blev lavet i sin tid – der er en række ting, som både sprogligt og indholdsmæssigt er utidssvarende. Det er også et forsøg på at ændre vedtægterne, så KODA får et større råderum i en fremtid, som man kun har en vag forudelse om, hvordan kunne komme til at se ud. Der er også nogle strukturmæssige og nogle demokratiske ting til diskussion her. Vi har holdt en række møder i det forberedende arbejde med disse vedtægter. Og vi må sige, at det var Tordenskjolds soldater, der dukkede op. Og alle dem, hvis interesser, det skulle tilgodeses, glimrede ved deres fravær. Desto mindre blev arbejdet med vedtægterne fortsat, og de to sæt vedtægter, der bliver lagt frem her, er resultatet af det arbejde, vi har udført i KODA's råd.

Med henblik på fremlæggelse af de to forslag gav formanden herefter ordet til juridisk konsulent **Anne-Sophie Gersdorff Schrøder**, som gennemgik de væsentligste punkter i de to forslag:

Der foreslå to næsten identiske forslag, men alligevel forskellige på et helt centralt punkt; nemlig spørgsmålet om stemmeret og spørgsmålet om udvidelse eller ikke udvidelse af stemmeretten. Der var foretaget mange ændringer i det foreliggende forslag, og en del var blot en modernisering af sproget med det formål at gøre vedtægterne mere tidssvarende, jf. at visse vedtægter gik tilbage til 1926.

Anne-Sophie Gersdorff-Schrøder gennemgik de væsentligste ændringer i de to forslag:

Vedr. forslag til ændring af formålsbestemmelsen. Forslaget indebar en ændring af den meget smalle bestemmelse til at have et mere bredt indhold, hvor der blev lagt vægt på, at KODA kunne forvalte og beskytte de rettigheder, som KODA var bedt om at beskytte af rettighedshavere og/eller rettighedshaverorganisationer. Det var ikke sikkert, at verden vil blive ved med at se ud som, den gør i dag. Og man kunne forestille sig, at der var nogen, der så muligheder i, at KODA udbredte sin forretning. Det er ikke sikkert, det ville ske, men det ville være rat, om det var en beslutning, der kunne tage uden samtidig at ændre vedtægterne.

Skal stemmeretten udvides eller ej! Der foreligger to forslag: forslag 3 a og forslag 3 b. Forslag 3 a, var det forslag, der lagde op til, at der blev ændret på terminologien om, at tilsluttede og ordinære medlemmer til forslag om en sondring mellem ikke-stemmeberettigede og stemmeberettigede medlemmer. Der blev i forslaget lagt op til, at dem, der ikke var stemmeberettigede var alle dem, der måtte melde sig ind i KODA, som komponerer musikværker, som er tekstforfattere eller musikforlæggere. Vil man have stemmeret var knyttet et krav om, at man over en periode på to sammenhængende år skal have oppebåret en indtægt på et beløb, som det er op til bestyrelsen at fastsætte. Det lægges op til, at dem, der har deres stemmeret, de bevarer deres stemmeret, og dem, der ikke har den, de kan få den. Ikke ved at melde sig ind i en forening, men ved at have en vis indtægt genereret fra KODA.

Dette var kerneindholdet i § 3, stk. 1, 2 og 3 og forslag a.

Det var ikke et fuldstændigt enigt råd, der fremlagde fremlagende ændringsforslagene, hvorfor der var behov for at have en alternativ model. Der blev lagt op til den nuværende sondring mellem tilsluttede og ordinære medlemmer. Og hvor man lader det være afgørende for stemmeretten, om man er medlem af en af foreningerne eller ej. Anne-Sophie Gersdorff-Schrøder

henviste til forskellen i forslagene vedr. § 3 vedr. forslaget om, hvorvidt man ønsker at bevare eller ikke bevare stemmeretten, at man fjerner nationalitetskravet, som er i de nuværende vedtægter, hvor der står, at man i dag kan optage danske eller i Danmark bosiddende komponister, forfattere og musikforlag. Der blev lagt op til, at dette forhold blev fjernet, hvilket der var mange gode grunde til; en kunne være krav fra EU, en anden kunne være, at KODA forhåbentlig var så dygtig, at det kunne være interessant for medlemmer fra udlandet at melde sig ind i KODA, hvilket man ikke ville forhindre dem i gennem vedtægterne.

Dette var den helt elementære forskel mellem de to forslag – skal det hedde: stemmeberettiget, ikke-stemmeberettiget og knytte sig til indtægt eller skal det hedde tilsluttet og ordinære og tilknytte sig til en af foreningerne. Det var heri forskellen mellem de to forslag lå.

Den næste væsentlige forskel i forhold til de nuværende vedtægter var formuleringen af § 4 c, hvor der blev lagt op til, at bestyrelsen kan beslutte, at et medlem ikke behøver at overdrage alle kategorier af rettigheder, når de melder sig ind i KODA. Bestyrelsen kan beslutte, at visse kategorier af rettigheder skal gives tilbage til medlemmet. Bestyrelsen kunne i den forbindelse beslutte, at denne bestemmelse skal ledsages af et opsigelsesvarsel, som kan være afhængig af og hvilke kategorier, tilbageførelsen angår. Der blev endvidere lagt op til, at bestemmelsen også inkluderede, at bestyrelsen kunne beslutte at rettighederne til et eller flere værker inden for en eller flere kategorier – altså en fuldstændig fragmentering - kan besluttes, såfremt der måtte være et ønske herom. Altså et spørgsmål om, at bestyrelsen tager stilling til, om der skal knytte sig et opsigelsesvarsel hertil. Ligesom bestyrelsen kan beslutte, at såfremt man ønsker denne fragmentering af rettigheder og vælger at imødekomme det, så kan det ledsages af et gebyr fastsat af bestyrelsen.

Det grundlæggende ønske om at lægge disse bestemmelser ind i vedtægterne var ikke ønsket om en ændring af den nuværende praksis, men erkendelsen af de eksisterende forhold. Der forelå EU-bestemmelser tilbage fra 1970'erne samt en online-rekommandation fra 2005, og dette var medvirkende til, at man var nødt til og i hvert fald tage stilling til henvendelser, hvor man ønsker at trække rettigheder eller rettigheder til enkeltværker eller kategorier af rettigheder ud. Man kunne konstatere, at flere af KODA's søsterselskaber havde implementeret disse krav i vedtægterne, og man foreslog her, at man gør det samme som egentlig blot en kodaficering af den praksis, der eksisterede i dag.

Opsigelsesvarslet kunne have mange gode grunde. En af dem var det forhold, at KODA havde en række kunder, som KODA var rigtig, rigtig glade for. Og det var ikke uvæsentligt, at disse kunder havde et vist kendskab til, hvilke rettigheder de får, når de laver en aftale med KODA. Derfor kan det være nødvendigt at knytte et kortere eller længere opsigelsesvarsel til disse beslutninger. Endvidere så man gerne muligheden for at kunne kræve et gebyr, da man jo ikke kunne afvise at det ville kunne pålægge administrationen øgede omkostninger ved at skulle håndtere muligheden – altså en kodaficering af de eksisterende forhold.

Endvidere blev foreslået, at man gerne så indskrevet i vedtægterne, at der skulle gives mulighed for at ændre indholdet af den medlemserklæring, som vores ca. 33.000 medlemmer har sat deres underskrift på – med mulighed herfor ensidigt, således at man her i KODA kunne

beslutte at ændre indholdet. Det var klart, at der knyttede sig visse krav til at man ikke efter forgodtbefindende gik ud og ændrede indholdet af den medlemserklæring, men at man iagttog tog nogle krav, hvorfor der blev lagt op til, at det var noget, der kunne vedtages på en generalforsamling, og i øvrigt noget der kunne træde i kraft med et års varsel til udgangen af et kalenderår – altså det der var tilfældet, når det gjaldt opsigelsesvarsel for udmeldelse i øvrigt. Grunden til dette forslag var baseret på det forhold, at skulle man have et ønske om at ændre i medlemserklæringen havde man svært ved at forestille sig, at man kunne få 33.000 medlemmer til at underskrive nye medlemserklæringer. Dette var ikke det samme, som det ikke kunne være formålstjenligt eller ønskeligt eller i øvrigt have opbakning, men det er i erkendelse af, at man ikke i praksis ville have held til at få alle underskrifter ind.

I § 7 blev foreslået, som blev ændret sidste år, at man i stedet for at holde fast i de ni medlemmer som et stringent antal, i stedet indfører, at rådet kan bestå af ni til ti medlemmer – som anført i stk. 2 i forslaget: såfremt der enighed herom mellem bestyrelsens ni medlemmer, kan bestyrelsen vælge at supplere sig med yderligere et medlem. Det var for at give mulighed for at gøre det mulig at udvide bestyrelsen med en ekstern, særlig kompetence, såfremt det skønnedes nødvendigt. Eller en, der repræsenterede visse interesser, som man ikke allerede så repræsenteret i bestyrelsen. Dette krævede en enig bestyrelse.

Endvidere lagde man op til, at bestyrelsen skulle have en forretningsorden, som bestyrelsen selv fastsatte. Forslaget indeholdt som minimum en række punkter - § 10. Et af punkterne var honorering af bestyrelsen; et forhold som p.t. figurerer direkte i vedtægterne, men her lægges op til at erstatte den nuværende bestemmelse ved at flytte den over til at figurere i en forretningsorden.

Forslaget indeholdt ligeledes ændring af varsling af såvel ordinær som ekstraordinær generalforsamling. Vedtagelse af fx vedtægtsændringer krævede p.t. to generalforsamlinger i erkendelse af, at det sjældent ville forholde sig således, at halvdelen af dem, der kan stemme, møder op til den første generalforsamling. Derfor ville man gerne have muligheden for at indvarsle de to generalforsamlinger på én gang, dog således at der skulle være et 'pusterum' imellem afholdelse af den ordinære og den ekstraordinære generalforsamling.

Som det sidste i sin gennemgang nævnte Anne-Sophie Gersdorff-Schrøder spørgsmålet vedr. de nationale midler. Udover en modernisering af sproget blev lagt op til, at af det tilbageværende beløb afsattes i det enkelte år 10 pct. til anvendelse til kulturelle formål – hvilket der ikke var noget nyt i. Det nye var: at bestyrelse i konkrete sager kunne beslutte en anden procentsats. Tanken med forslaget var ikke at ændre noget i forhold til d.d., men i erkendelse af, at verden hele tiden ændrer sig, og som det måske er de fleste bekendt, er det ikke alle områder, hvor der opkræves nationale midler – der sondres mellem fremførelses- og mekaniske rettigheder, hvor der fradrages nationale midler af fremførelsesrettigheder, men ikke af mekaniske rettigheder. I en onlinetidsalder, hvor spørgsmålet er, hvordan splittet egentlig ser ud: hvor meget kan kanaliseres over til fremførelses- og hvor meget til mekaniske rettigheder, så kan det være svært at vide, hvordan billedet vil se ud. Hvordan aftalerne med søsterselskaberne ville se ud i fremtiden var uklart, og hvis udviklingen gik i retning af, at KODA ikke kunne hæve nationale midler på alt på vegne af vores medlemmer, så ville man meget nødig stille sig i en situation, hvor medlemmerne siger: aha, vi vælger at melde os ind i et selskab, hvor der ikke går noget til kulturelle midler frem for her i KODA. Forslaget var for at give mere elasticitet, og grundtanken var at der skulle kæmpes godt og grundigt for området.

Afslutningsvis oplyste Anne-Sophie Gersdorff-Schrøder, at begge forslag havde været forelagt Kulturministeriet, som ikke havde indvendinger mod forslagene.

Dirigenten åbnede herefter for debat:

Steen Svanholm: havde tre spørgsmål: 1. forslaget vedr. det mulige 10. medlem af bestyrelsen – hvilke rettigheder havde dette medlem, jf. at bestyrelsen skulle være enig om dette medlems tilstedeværelse, så det må være en konsensusordning. Men det ville så få den konsekvens, at et medlem af bestyrelsen pludselig ikke brød sig om det 10. medlem, hvorfor dette medlem med øjeblikkelig virkning skulle forlade bestyrelsen. 2. Organisationernes navne (forslag 3 b) – hvad nu, hvis foreningerne på eller andet tidspunkt ændrede navne? 3. Tilbageførelse af rettigheder. Det er vel et forslag, der ikke skal bruges, men man kan bruge det. Så bliver præcedens, at det bliver, det man så gør for tiden, og så får det en eller anden form for juridisk gyldighed. Har man gjort sig tanker om, hvad det skal være for en præcedens – der burde følge en eller anden forretningsorden med. Har man gjort sig nogle tanker?

Pia Raug: Det er jo ikke en form for tag-selv-bord. Hvis KODA's bestyrelse i enighed beslutter, at man vil inddrage et 10. medlem, så vil man ikke, sådan som jeg læser det, kunne smide vedkommende ud igen. Det er ikke noget, som flagrer frem og tilbage.

Niels Bak supplerede: Det er en aftale, der indgås mellem det 10. medlem og bestyrelsen. Man skal se det som en mulighed for at få tilført noget ekspertise. Det vil sige, at man i den sammenhæng indgår en form for kontrakt.

Du spurgte også vedr. overdragelse – muligheden for at tilbageføre nogle rettigheder. Den nuværende praksis er bl.a. fastlagt af kendelser fra EU-kommissionen i relation til fx vores tyske søsterselskab og i forhold til vores franske søsterselskab. De beslutninger, der er foretaget fra EU er allerede med til at lægge en eller anden form for praksis om, hvordan rettighederne kan splittes op. Men selv sagt, er det KODA's råd der fastlægger praksis – medlemmerne kan jo selvfølgelig med henvisning til de afgørelser, der finder sted inden for EU og inden for EU-selskaberne selvfølgelig referere til dem og i givet fald, hvis der kommer en konflikt, så vil man kunne bruge det som et godt grundlag for at gennemføre sit ønske.

Og den sidste ting. Nu har det jo været sådan, at navnene har stået der i rigtig, rigtig mange år. Det er jo ikke sådan noget, man ændrer fra den ene uge til den anden. Jeg ser ikke noget problem i, at skulle en af organisationerne ændre sit navn, så tager vi det op på den kommende generalforsamling, og så ændrer vi også KODA's vedtægter. Vi foretrækker, som har været gældende siden 1926, at have navnene stående, og så må vi tage det op på en generalforsamling, hvis en forening ændrer navn.

Niels La Cour: Under forberedelserne til denne generalforsamling havde jeg oprindeligt sådan rent summarisk bestemt mig for at stemme ja til det, der hedder version a, idet jeg absolut er tilhænger af udvidelse af stemmeretten, som der lægges op til. Det er en demokratisering af KODA, som der har været behov for i mange år. Men da jeg så læste version a igennem og sammenholdt dem med de nugældende love, så fik jeg alligevel en større forbavselse. I forslaget til nye vedtægter står der ikke et eneste sted, at KODA har noget med musik at gøre. I de nugældende vedtægter får man at vide, at KODA repræsenterer og forvalter internationale musikrettigheder og hertil knyttede forfatterrettigheder i henhold til gældende ophavsretslovgivning. I den nye § 1 formålsparagraf står der uspecifikt, at KODA forvalter rettigheder

overladt til KODA af rettighedshavere. Det kunne i princippet være hvad som helst, der er tale om.

Først troede jeg, at det var en slags lapsus eller en slags forglemmelse, eller man tænkte, at vi ved da alle, hvad KODA går ud på. Og så hører jeg så yderligere her til min forbavelse i den indledende redegørelse, at det skam er tanken, at KODA skal udbrede sin forretning – bliver der sagt. Det vil sige, at det altså er rigtigt forstået, at man ikke kun ønsker, at det er komponist- og dertil knyttede forfatterrettigheder, man i fremtiden skal kun varetage. En forfatter fx der er blevet medlem af KODA og stemmeberettiget pga. nogle sangtekster, han skal kunne sige til a, han skal kunne sige til KODA: I skal også forvalte mine mekaniske rettigheder. Eller hvis jeg får oplæst digte i radioen, opført et skuespil på et teater – det skal I også forvalte. Det er tilsyneladende det, der lægges op til. Og hvis en komponist har en bivirksomhed, fx fremstiller computere og vil have et patent, ja, så skal KODA også kunne tage sig af det. Nej, det er ikke vores område, så kan han måske med henvisning til de nye vedtægter få en retslig afgørelse, at det skal KODA, for han er jo lovligt medlem af KODA, og der står, at de rettigheder, man overlader KODA – der er altså ikke tale om at KODA i og for sig skal godtage at de forvalter nogle rettigheder. De skal bare tage sig af det, man overlader dem.

Hvis det er en bevidst tanke, at KODA skal udbrede sin forretning – og meget gerne også til udlandet – så lægges der her op til noget meget alvorligt, en væsentlig ændring end blot et spørgsmål om stemmeret. Så er stemmeret i virkeligheden en relativ underordnet ting i disse nye vedtægter. Man lægger op til, at KODA skal være et internationalt forretningsforetagende, hvor danske komponistrettigheder efterhånden bliver et lille bitte indsnæget hjørne – og man måske en dag slet ikke kan tage sig af. Det vil sige, at vi fundamentalt forlader det, der var ideen med KODA fra begyndelsen, og det må jeg bestemt stemme nej til. Så jeg anbefaler, at man stemmer nej til begge forslag, der også har andre svagheder i øvrigt. Fx det, at det ikke længere er generalforsamlingen, der vælger dirigenten – det er en betydelig svækkelse af demokratiet i en forening. Det er nemlig meget vigtigt ved en generalforsamling, at man evt. kan afsætte dirigenten. Hvis generalforsamlingen finder, at dirigenten ikke er upartisk, så skal han på stedet kunne afsættes af forsamlingen.

Denne grundlæggende og typiske foreningsret, den piller man væk i de nye vedtægter ved at sige, at det er bestyrelsen, der udpeger dirigenten og ikke generalforsamlingen, der vælger dirigenten. Det er også en svaghed, og der er også andre svagheder, fx at den gamle § 18 helt er faldet bort. Men først og fremmest denne tanke om at udbrede KODA som forretningsforetagende – det er noget, som slet, slet ikke har været diskuteret. Det virker som en stille skjult dagsorden, man skal have lokket igennem under henvisning til, at dette først og fremmest drejer sig om udvidelse af stemmeretten.

Så jeg må på det bestemteste anbefale, at man stemmer nej til begge vedtægtsforslag med mindre, man kunne få en stykvis afstemning. Således at det blev muligt at stemme nej til de paragraffer, man er imod og ja til dem, man går ind for. Så kunne man jo tænke sig, at man vedtager 3 og 4, som ser meget fornuftige ud - overgangsordningen, som ser overordentlig fornuftig ud, og vedtager dette med at man kan rykke op og ned på de 10 pct., hvis der skulle være behov for det - men fik mulighed for at stemme nej til det, man er imod så som den helt uantagelige § 1, der er foreslået. Tak.

Niels Bak svarede: Når vi har foretaget denne ændring i formålsparagraffen, § 1, så skyldes det jo, at vi allerede i dag har et tæt samarbejde med andre rettighedshavergrupper omkring licensering. Vi er i tæt samarbejde med Gramex om opkrævning for anden offentlig musik-

fremførelse. Vi er også i tæt samarbejde med Copydan i mange sammenhæng. Vi har haft følere ude fra tid til anden, om vi kunne håndtere mindre områder for andre rettighedshavere, og det er derfor – nu hvor vi var i gang – i hvert fald kunne sige, at vi har en mulighed for at yde disse tjenester til andre, hvis det kunne være en fordel. Men det er ikke med henblik på, at det skulle fjerne os fra vores helt overordnede formål at sikre komponister og sangskrivere samt forlæggeres interesser. Og der er ikke tanke om, at vi skal optage andre medlemmer i KODA, og der er ikke nogen andre, der kan få lov til at bestemme i KODA end komponister, forfattere og musikforlæggere. Så det er egentlig blot en mulighed, og skal vi sige en konstatering af, hvad der allerede foregår; nemlig at KODA også yder tjenester over for andre organisationer og er inde i forskellige samarbejder omkring samlicensering af musik sammen med udøvende kunstnere og pladeproducenter. Og man kunne også forestille sig i andre sammenhænge, at vi går ud sammen med forfattere om samlicensering. Det er egentlig baggrunden for forslaget og ikke, at vi skal være et multinationalt, multirettighedsselskab, men blot når vi nu var i gang så hellere sikre, at vedtægterne var i overensstemmelse med den aktivitet, der pågår i KODA.

Ivan Pedersen sagde til Niels La Cour: Det er et spørgsmål om tilpasning af vedtægterne til de faktiske forhold. I virkeligheden en udvisning af rettidig omhu, som du også kunne have udvist ved at være til nogle af medlemsmøderne, hvor vi kunne have hørt dine synspunkter, så vi kunne have fået dem ordentligt bearbejdet i stedet for at blive forskrækket over en mand med de ædleste hensigter. Det er velforberedt, det du fremfører – vi kunne godt have brugt det tidligere!

Pia Raug: Jeg føler trang til at pointere en ting, som vi måske ikke alle har helt klar for os. Nemlig, at denne debat er rigtig væsentlig, det er derfor, vi har den. Men der er kun, som du siger Niels La Cour, to muligheder: siger man ja eller nej til forslag a eller ja eller nej til forslag b. Man kan ikke gå ind og lave ændringsforslag til det, der ligger nu. Og jeg vil sige, at jeg håber, at det samme gælder de andre tre foreninger, for i DJBFA har vi i hvert fald haft en meget – over meget lang tid – grundig debat af disse vedtægtsændringsforslag. Der var en vedtægtsændring, som var uspiselig, og den har vi fået ændret på en sådan måde, at vi kan leve med formuleringen i § 18 vedr. de 10 pct., som i konkrete tilfælde kan ændres. Vi har som bestyrelse i DJBFA bakket op omkring den ordlyd, som ligger her. Debatten er vigtig for debattens skyld, og man kan stemme ja eller nej til de respektive a- og b-forslag.

Niels Rosing Schow: En stor del vedr. § 1 er blevet belyst. I stk. 2 står der, hvem der kan blive medlemmer, stemmeretberettigede eller ej, komponister, forfattere og musikforlæggere. Men jeg vil gøre opmærksom på en lille detalje, som ikke er blevet nævnt. Der står: KODA er en nonprofit organisation, som også er en ny formulering, som skønnes at være værdifuld, når vi skal agere over for kunderne, så det bliver belyst, at KODA tjener ikke penge, KODA sørger for, at komponister og andre medlemmer får deres retmæssige vederlag.

Niels La Cour: Ja, nu får vi jo sådan set en forklaring. For først bliver der sagt, at vi gerne vil have nogle vedtægter, som gør det muligt at udvide forretningen – det blev der sagt i indledningen. Og nu lyder det fra panelet som om, at det blot er et spørgsmål om at få den eksisterende praksis indarbejdet i vedtægterne. Og så hører vi fra direktør Niels Bak, at der er forskellige andre rettighedsorganisationer, man kunne have et samarbejde med. Men, hvis det blot er det, der er tale om, som Nils Bak præciserer, så synes jeg, det er u hensigtsmæssigt med så fuldstændig åben en ladeport skabt i § 1. Så kunne man have nøjedes med at lave nogle

vedtægter, der havde en paragraf, som bestemmer, at KODA i et nærmere aftalt omfang kan samarbejde med andre rettighedsorganisationer. Man behøvede ikke at åbne det så kolossalt.

Så bliver det sagt, at det jo er komponister, forfattere og musikforlag, der kan blive medlemmer. Men der står ikke noget om, hvilke rettigheder KODA kan sige nej til. Hvis disse medlemsgrupper har alternative aktiviteter, som de også gerne vil have beskyttet i KODA, så står der ikke, at KODA ikke er nødt til at gøre det. Forfattere kan finde ud af, at KODA skal beskytte forfatterrettigheder i al almindelighed. Så det kunne nemt svulme op på en eller anden måde, sådan at det bliver et forstadium til at KODA fjerner sig fra det, som KODA helt oprindeligt gik ud på.

Niels Bak: Det er sådan, at vi ikke kan blive påtvunget at administrere andre rettigheder end dem, der overdrages via vores medlemskontrakt, og der tale man jo om musikværker, og de rettigheder som komponister, sangskrivere og musikforlag har. Hvis der skal ske ændringer i medlemserklæringen er det også noget, der skal op på generalforsamlingen. Jeg mener, at vi har sikret, at vi ikke kan blive påtvunget at skulle forvalte andre rettigheder end dem, vi egentlig er overdraget via vores medlemserklæring.

Niels Tuxen: Først og fremmest vil jeg sige, at det jeg siger nu, det er ikke noget, jeg gør med glæde, for jeg må med skam melde, at selv om jeg er medlem af DJBFA's bestyrelse, så er det først ved den tætte nærlæsning her til morgen, at der gik et skel fra mine øjne. Det skal ikke tages som indtægt fra min forening, for jeg har ikke haft mulighed til at tale med min forenings medlemmer om det. Jeg sidder også her som arving og et menneske, som holder af KODA – jer har været medlem i rigtig mange år. Sådan som jeg læste forslagene – med andre øjne end tidligere – så er der altså ting i såvel forslag a som b, som jeg ikke føler mig tryk ved. Jeg beklager meget, at jeg ikke har set det meget tidligere. Men jeg synes, det er min pligt at fremføre de ting, som er faldet mig i øjnene i dag. Og det skal ikke være nogen kritik, for jeg ved, hvor ihærdigt der er arbejdet fra alle sider for at lægge disse forslag frem – stor respekt både for den juridiske ekspertise, men jeg føler det som min pligt at fremkomme med de punkter, som faldt mig for øjnene.

For det første § 3 – er det bevidst eller ikke bevidst, hvis 3 a bliver vedtaget – at også arvinger får stemmeret? Er man bevidst om det? Eller er det noget, som kommer ind ad bagdøren? I § 4 faldt det mig for brystet, at der ikke står noget om territorial afgrænsning af ens rettighedsforvaltning. Der står om forskellige typer af rettigheder, der bliver forvaltet på den ene eller den anden måde. Det har jo været sådan i mange år efter EU-afgørelser, at man var forpligtet til også at respektere en territorial afgrænsning – split membership – således at medlemmer, der ønsker at få deres rettigheder forvaltet i et område af et selskab kan vælge et andet selskab.

Så kommer vi frem til § 7 – spørgsmålet om det evt. 10. medlem har jeg også nogle spørgsmål til. Jeg synes, at der i forslaget er en uklarhed mellem § 7 og § 8. Paragraf 8 siger i stk. 1: Valg af bestyrelsesmedlemmer sker på KODA's ordinære generalforsamling. Som vi lige hørte er sidste sætning i § 7 møntet på det 10. medlem, der kommer til. Som jeg kan forstå det på Niels Bak, så er det meningen, at det er KODA's råd, der vælger dette medlem og ikke generalforsamlingen. Jeg mener, at der i § 8 burde stå, at valg af bestyrelsesmedlemmer undtagen det 10. medlem – eller der burde stå i § 7, stå at det 10. medlem bliver formelt valgt på generalforsamlingen. For man kan ikke have begge dele. Det strider mod hinanden, der er en

uklarhed der, synes jeg. Og der burde også være en eller henvisning enten til, at KODA's råd fastsætter de nærmere retningslinjer for, hvor lang tid dette medlem er valg – eller det burde følge de almindelige regler.

Jeg har gjort mig nogle tanker vedr. § 13. Jeg synes, at fem dages frist til den ordinære generalforsamling er for kort. Jeg synes, vi burde overveje at gøre det til tre uger for en ordinær og 14 dage for en ekstraordinær generalforsamling. På baggrund af de erfaringer vi har i vores forening – I ved alle, hvor turbulent det har været – så synes jeg det var meget værd at overveje en form for minoritetsbeskyttelse i rådet, således at rådets fx tre medlemmer kan begære en ekstraordinær generalforsamling indkaldt. Så det ikke kun er et spørgsmål, om hele bestyrelsen finder det ønskeligt eller 1/5, men altså også en minoritetsbeskyttelse. Jeg ved godt, at vi ikke har talt om det før, men på baggrund af det, der er sket hos os, ville det være værd at overveje.

Af § 14, stk. 3 fremgår det, at rådet er beslutningsdygtigt, når kun fire medlemmer er tilstede. Det synes jeg er for lidt, uanset vi taler om et råd på ni eller ti medlemmer. Det er nemlig sådan, at hvis formanden eller næstformanden er mødt og alle de i § 7, stk. 2 nævnte foreninger er repræsenteret – det kan jo sagtens være tilfældet med fire mennesker. Det synes jeg er for lidt – det burde være fem eller seks, alt efter om man er ni eller ti medlemmer i rådet. Og så synes jeg, at man ikke både have en beslutningsdygtig og en ikke beslutningsdygtig bestyrelse – jeg mener, at man kun bør have et kriterium for beslutningsdygtig. Der står i sidste sætning: ved dette møde kan endelig beslutning finde sted, hvis bestyrelsen er beslutningsdygtig, eller såfremt mindst seks medlemmer er mødt og er enige om at træffe beslutningen. Man skal have et entydigt kriterium.

I § 20 – rent redaktionelt står i stk. 2: på generalforsamlingen vælges der dernæst blandt medlemmerne fire kritiske revisorer. Jeg synes ikke det er godt at tale om 'dernæst', for det har man tidligere taget stilling til. Jeg synes, det ville være bedre, hvis man henviser til at valg af de generalforsamlingsvalgte revisorer gøres på den og den måde. Det er ikke sprogligt godt formuleret.

Til sidst i § 21, der står, at hver af foreningerne, såfremt KODA skulle opløses, hver har to stemmer. Man kan ikke have to stemmer i en bestyrelse – måske i en fond – men det synes jeg ikke er så elegant.

Jeg undskylder, at jeg kommer frem med disse ting så sent!

Niels Bak svarende følgende på Niels Tuxens indlæg: Hvis jeg tager det bagfra, så er det jo ikke nogen ændring i forhold til, hvad der hidtil har stået i KODA's vedtægter. Jeg mener godt, at man kan have det sådan, at man tillægger de enkelte foreninger stemmer – også uanset om det er bestyrelse eller generalforsamling. Det behøver der nødvendigvis ikke at tages stilling til i vedtægterne. Og sådan har det også fungeret gennem alle årene. Omkring brugen af ordet 'dernæst' – så kan vi være enige, det er en overlevering fra gammel tid – det kan vi stryge, det er en ting, som er "smuttet".

Så havde du et spørgsmål til fristerne for generalforsamlingerne. Det er noget vi altid har haft, og jeg mener ikke, det har givet anledning til problemer.

Spørgsmålet omkring afgivning af stemmer i bestyrelsen er noget, man tilbage i tiden diskuterede meget – det er uforandret i forhold til de gamle vedtægter, og det har rent faktisk fungeret godt. Det har sikret den minoritetssikring, der var nødvendig for de enkelte foreninger, og det har fungeret udmærket. Jeg kan ikke huske nogensinde i mine 25 år i KODA, at man har været nede på, at der kun har været fire medlemmer til stede. Så det, mener jeg ikke, er noget problem.

En anden ting, du fremdrog, er bestemmelserne for det 10. medlem. Jeg mener nok, at sådan som det står her, vil det fungere. Og det behøver ikke nødvendigvis stå i den anden paragraf, at det ikke gælder ikke for det 10. medlem.

Spørgsmålet om territorial opdeling i forbindelse med opsplitting af rettigheder og hvilke der skal overdrages, så mener jeg, at i for sig, at den formulering også dækker den territoriale opdeling. Altså ingen tvivl om, at split copyright i relation til territorier er dækket er den formulering, der er her. Og det er også tanken, at den formulering, der ligger i forslaget, at også arvinger skulle få stemmeret, hvis de har indtjent den grænse, som er fastsat af KODA's bestyrelse.

Ivan Pedersen: Den der med den ikke-eksisterende territorialitet er jo nærmest et krav fra EU. Det er et forsøg på sine vedtægter at imødekomme EU og ellers forsætte med det, man er god til.

Niels Tuxen: I den udmærkede bestræbelse på åbenhed og transparens og klarhed, så synes jeg, det havde været smart, hvis man også direkte nævnte det territoriale aspekt. Det fremgår ikke sprogligt, det fremgår ikke klart af § 4.

Niels Bak: Det er klart, at hvis det ikke fremgår klart, så er det også noget vi skal beskrive i de vejledninger, som jo vil være på vores hjemmeside omkring opdeling af rettigheder. Der vil det fremgå helt klart, netop fordi det har været omfattet af de afgørelser, der har været fra EU.

Pia Raug: Det kunne altså være, at virkeligheden kom til at se så lykkelig ud i fremtiden – det er der i hvert fald nogen af os, der synes – at det var fint, hvis man kunne dreje hjulet tilbage ved ikke eksplicit i vedtægterne som sådan at cementer det så voldsomt. Så er der en lille mulighed for at dreje denne der territorialitet tilbage som er pålagt af EU – det kunne jo godt være, at det gode gamle CISAC reciprolikatsystem kunne genopfindes på et eller andet tidspunkt. Så jeg synes, det er en klog foranstaltning, at man ikke skriver det i vedtægterne.

Arne Würgler: Jamen, jeg hilser da vedtægtsændringerne med glæde, og jeg synes, det er flot, at der nu er blevet lyttet til de indvendinger, der er kommet undervejs – bl.a. fra DJBFA – hvor der er stillet forslag om at udvide demokratiet og udvide bestyrelsen. Det er rigtig flot. Men jeg må jo også sige, at når jeg ser ud over forsamlingen her, så er jeg en af dem, der har været til flest generalforsamlinger i KODA – og jeg må nok erkende, at netop vedtægterne er rygmarven i KODA. Det er sindssygt vigtigt, at vi har nogle vedtægter, der kan holde og kan klare alle konflikter. I øjeblikket er der ikke nogen konflikter, hvorfor det er et ideelt tidspunkt at tale om modernisering og fornyelse.

Jeg har nogle kommentarer til det fremlage og nogle ting, jeg mangler og dels nogle ting, som jeg burde rettes at gøre nogle ting ved. Jeg er helt enig med Niels La Cour; der burde faktisk

have været – og det foreslog DJBFA også til generalforsamlingen for et par år siden – en kulturpræampel, hvor der udover at KODA skal forvalte og beskytte – også står at KODA's formål er at fremme medlemmerne økonomiske interesser. Der står jo bare, at jo bare at vi skal bevare og beskytte, men ikke noget om at fremme. Noget, der var sådan lidt mere retningsgivende og noget om at sikre musiks betydning i samfundet. Det, synes jeg, er utroligt vigtigt. Jeg har altid slået på, at KODA udover at være et forvaltningsselskab også er en kulturorganisation. Så jeg så meget gerne, at det var noget, man stræbte efter.

I § 3, stk. 3 er der et af bestyrelsen nærmere fastsat beløb, står der. Det er jo det, der handler om, hvornår man bliver stemmeberettiget. Jeg vil her sige til generalforsamlingen, at suveræniteten flyttes jo fra generalforsamlingen til bestyrelsen. Generalforsamlingen er ikke på dette punkt den højeste myndighed. Bestyrelsens beslutning om, hvem der skal have stemmeret kan faktisk få afgørende betydning for magtbalancen fremover – det må man også være klar over. Man bør i det mindste kræve, at der er konsensus i bestyrelsen, ellers kan et flertal nedstemte repræsentanter fra en stor forening, fx DJBFA, der kun sidder med to stemmer, men har rigtig, rigtig mange medlemmer. Så derfor synes jeg, at det er noget, man bør tage stilling til på en generalforsamling for at sikre sig, at der er den rigtige balance.

En lille ting er § 4, stk. 2 – det er forkert at skrive, at medlemmet skal overholde KODA's fordelingsplan. Det er KODA's, der skal overholde sin egen fordelingsplan. Jeg mener ikke, at vi skal overholde en fordelingsplan – det er noget sprogligt, men det virker ikke rigtigt.

§ 4, stk. 4 – kan vedtages af generalforsamlingen. Ja, generalforsamlingen kan jo vedtage alting. Hvorfor står det særligt fremhævet her? Generalforsamlingen kan jo altid gå ind for at ændre og flytte – men hvorfor står det sådan særligt fremhævet her, det undrer mig lidt.

§ 7, stk. 2 – der kan bestyrelsen vælge at supplere sig med et nyt medlem. Og det synes jeg også er fint. Jeg synes, det er flot, at man udvider bestyrelsen. Lad der for pokker komme så mange gode kræfter ind i bestyrelsen – vi ar virkelig brug for det i de her tider. Men der bør kræves konsensus om valget. Men det synes jeg ikke fremgår så klar, som også flere har været inde på. Et lille flertal må ikke kunne supplere sig med et bestyrelsesmedlem, der kan forrykke balancen i bestyrelsen – det at vi har flere forskellige foreninger betyder jo, at der er forskelligheder, og der også kan forekomme interesse modsætninger, og KODA's historie kan fremvise utallige eksempler herpå. Det 10. medlem, hvem kan de være? Ja, der vil jeg sige, at sporene skræmmer fra den gang KODA's havde bestyrelsesmedlemmer udefra. Der var en gang, hvor vi havde to jurister siddende i KODA's råd, og da KODA blev fri af Kulturministeriets ”skygge” og selv kunne bestemme farten, blev vi glade, da det ikke bidrog med noget særlig godt. Bestyrelsesmedlemmer bør være rettighedshavere efter min mening eller også skal det være repræsentanter for rettighedshavere.

Og så er der det der problem med den der deklARATION – er det CMPS eller hvad pokker hedder den? Det er noget, man ligesom har valgt at følge og bakke op omkring, for så kan man sikre sig, at man stadig har de multinationale med ind over. Derfor har man lovet, at 1/3 skal være forlagsrepræsentanter. Men så kunne man jo løse det, som DJBFA i sin tid foreslog det, at det 10. medlem ikke har nogen bestemt kasket på. Det kan være en autor eller en forlægger – så er det blot op til generalforsamlingen – så er der mulighed for forlæggerne til at få et ekstra medlem, men også mulighed for, at autorerne kan få et ekstra medlem. På den måde kunne man måske komme omkring problemet på en bedre måde.

Det skal også her nævnes, at det er meningsløst, at man allerede to måneder før en generalforsamling skal beslutte, hvem der skal opstille til bestyrelsen. Jeg mener, at det efterhånden er ret almindelig foreningsskik – og senest på DJBFA's generalforsamling – at man kan vælge bestyrelsesmedlemmer, der opstilles direkte på generalforsamlingen, og valget sker på baggrund af en debat på generalforsamlingen.

Vi stillede også i sin tid forslag om, at medarbejderne burde være med på en eller anden måde. I NCB har man haft meget stor glæde af, at der var en medarbejder-observatørplads – ikke mindst i de perioder, hvor arbejdspladsen var truet på mange måder, hvor det var godt, at der var en med inde over til at være medarbejdernes stemme.

I § 13 står der, at bestyrelsen indvarsler med 14 dages skriftlig varsel til generalforsamlingen. Det har jeg været inde på mange gange før. Jeg mener sørme, at en så stor organisation med så mange medlemmer, der bør man i hvert fald udvide det til mindst tre uger. Og fem dages frist til ekstraordinær generalforsamling det bør man i hvert fald udvide til 14 dage – det bør man.

§ 17 – forslag fra medlemmerne til den ordinære generalforsamling skal være indsendt inden 1. marts. Det har jeg også påpeget. Det synes jeg egentlig er med til at tage dynamikken ud af foretagendet her. Det er mange måneder før indkaldelsen til selve generalforsamlingen foreligger, og inden medlemmerne kender regnskabet og den organisatoriske beretning. Det vil sige, hvad skal man egentlig reagere på. Man ved ikke, om det er gået op eller ned for foreningen her, og man kender ikke, hvad der er af problemstillinger osv., osv. Men allerede der skal man sende sine forslag ind. Og det synes jeg ikke kan være rigtigt – det synes jeg man bør ændre. Det kunne skabe meget mere interessante generalforsamlinger. Det har været et problem igennem mange, mange år, at folk ikke kommer til generalforsamlingerne, og at vi ikke har den debat, der er livgivende for KODA.

I § 18 står, at bestyrelsen i konkrete tilfælde kan beslutte en anden procentsats – det er der omkring de 10 pct. Jeg kan forstå, at det er et kompromis, man er kommet frem til. Jeg er lidt bekymret over det, for jeg ved at i de selskaber, hvor man har haft op til 10 pct., der er glidebanen kommet lidt i gang. Det er en stærk ting, at det står i ens vedtægter, og det kan man også sige til udenlandske forvaltningsselskaber – jamen, det står i vedtægterne, det er ikke noget, vi sådan lige kan flytte på. Men jeg kan forstå af debatten her, at der kan være en god grund til alligevel at have til at stå på den anden måde.

Afslutningsvis bakkede Arne Würgler op om, at det skulle være generalforsamlingen som valgte dirigenten.

Pia Raug: Jeg vil gentage det, jeg sagde før, nemlig at man i dag har muligheden for at svare ja eller nej til forslag a, og man har mulighed for at stemme ja eller nej til forslag b. Som Niels Tuxen sagde før, at er de fleste vel bekendt med den turbulens, der har været i DJBFA, derfor mener jeg, at det er lidt vigtigt at sige, at foreningens formand Arne Würgler, som har siddet i 35 år – der skal ikke være nogen tvivl om den nuværende bestyrelses mandat fra vores generalforsamling er fuldstændig entydigt. Vi havde det oppe til en debat, vi havde faktisk tre forskellige forslag, og det var en meget klar generalforsamlingsbeslutning, at man ikke i DJBFA ønsker, at der skal være stemmeret til tilsluttede medlemmer på nuværende tidspunkt.

På det tidspunkt, hvor de kommer og beder om det og dukker op. Af disse her 32.000 mennesker var der dukket to op til den debat, der var her i KODA for at få den stemmeret. Der er ikke nogen tvivl om, hvad vores mandat er. Vi kan ikke advokere for andet end det, vores generalforsamling har pålagt os – nemlig at klappe hesten og at være på pletten, når der engang der kommer nogle tilsluttede medlemmer og beder om den stemmeret, som nogen vil forære dem på et sølvfad. Vores mandat er det. Hvad den enkelte stemmer, kan vi selvfølgelig ikke beslutte, men der er ingen tvivl om enigheden i vores bestyrelse om, at det vi kan bakke op omkring, det er et pålæg fra vores generalforsamling.

Niels Bak: Til de forskellige problemstillinger, som Arne rejste, vil jeg traditionen tro starte bagfra og sige til spørgsmålet omkring den lille ændring vedr. fradraget til kulturelle formål. Den passus i vores vedtægter gælder jo kun vores danske medlemmer. Vi er interesseret i at repræsentere så stort et repertoire som muligt i Danmark for at kunne stå så stærk som mulig, og vi kan ikke via vores vedtægter tvinge et fradrag ned over vores udenlandske rettighedshavere. Det er noget, vi må forhandle om. Og selvfølgelig er det et stærkt kort at sige, at det står i vores vedtægter, og det benytter vi os også af, og vi kæmper en brav kamp for at bevare de 10 pct. i vores gensidighedsaftaler. Men når der på nogle områder, som det er blevet nævnt, hvor alle andre selskaber ændrer sig, fordi man siger, at det svarer mere til mekaniske rettigheder selvom der er fremførelsesrettigheder ind over, fx på onlineområdet – ja, så er vi nødt til at følge med, hvis vi ikke skal opleve, at alle vores medlemmer forlader os eller overdrager onlinerettighederne til et andet selskab – den mulighed foreligger der også – for at skulle undgå at betale de 10 pct. til nationale formål, når de andre slipper. Så det er egentlig derfor, vi har den mulighed. Det er som sagt ikke et ønske om at udbrede det, men et ønske om at begrænse det.

Spørgsmålet vedr. medarbejderrepræsentanter i bestyrelsen har været drøftet i KODA's råd og vi har haft det ude i en høring blandt KODA's medarbejdere. Blandt KODA's medarbejdere var der ikke nogen interesse for at sidde i rådet eller have en observatør. Det man ønskede var blot, at hvis der skete væsentlige organisatoriske ændringer eller lign., at man også gav medarbejderne mulighed for at kunne give deres synspunkter tilkende. Og det har KODA's råd selvfølgelig lovet KODA's medarbejdere.

Spørgsmålet om fristen med hensyn til indkaldelse af generalforsamlingerne. Det er jo ikke noget, der er nyt. Sådan har det jo været i vedtægterne – jeg skal ikke kunne sige om det har været det siden 1926 – men det har ikke givet anledning til problemer på nogen måde.

Og spørgsmålet vedr. om det er KODA's råd bestyrelse der udpeger dirigenten ved generalforsamlingen – det er jo sådan en praktisk opgave, og vi kan ikke se, at det har været noget problem gennem alle årene, og så kunne man lige så godt foreslå det. Hvis man er utilfreds med dirigenten, så må man vedtage det på selve generalforsamlingen og evt. opløse generalforsamlingen, men det ved dirigenten sikkert noget om!

Omkring det, at man skal overholde fordelingsplanen – det er jo ikke noget nyt, sådan har det været altid, at man skulle overholde vedtægterne, og man skulle også overholde fordelingsplanen. Det er rigtigt, at KODA også skal overholde den fordelingsplan, som KODA har vedtaget – det synes jeg ligger i sig selv.

Vedr. fastsættelse af beløb, § 3, stk. 3 – ja, man kan sige at i dag ligger det slet ikke i KODA's hænder at bestemme kriterierne for stemmeret – det ligger i de enkelte foreninger, hvor man fastlægger den grænse for, hvornår man optager – eller man har andre kriterier, fx nogle faglige. Nu er det så KODA's råd i stedet for, der skal fastsætte dette her. Der kan man selvfølgelig diskutere, om man skal gøre det med almindeligt stemmeflerhed, eller kræver det konsensus – og der har man altså valgt indtil videre at sige, at det er noget, der kan afgøres ved flerstemighed.

Til sidst omkring vores formålparagraf er der blot at sige – ja, der har været masser af muligheder for at præge dette vedtægtsarbejde, og derfor kunne man jo sige, at ønsker man fra generalforsamlingens side, at vores formålparagraf skal have nogle bestemmelser inde over vedr. vores kulturelle forpligtelser, at vi skal fremme vores medlemmers økonomiske situation og sikre musikens betydning, så vil jeg egentlig bare opfordre til, at man på næste generalforsamling kommer med forslag hertil. Den mulighed ligger der. Men lige nu står vi en situation, hvor der foreligger to forskellige forslag, og det er det, man skal tage stilling til, så det er altså ikke de enkelte bestemmelser indtil videre.

Ivan Pedersen: Jeg skal lige sige, at de to forslag, der foreligger, er naturligvis som jeg sagde i indledningen, et resultat af et længerevarende arbejde, hvor vi har lyttet på generalforsamlingen 2008, hvor vi var rigtig mange. Vi har lyttet til det, der blev lagt frem og de synspunkter, du fremfører i dag, er for de flestes vedkommende nogle, du nævne allerede dengang, og det har været inde og er blevet vendt, og det er blevet diskuteret. De to forslag, der ligger nu, det er det, vi har kunnet komme frem til med udgangspunkt i den dag og ønsket om at have vedtægter, der passer til tiden. Det er altid et kompromis, men hvert punkt er vendt og drejet og løftet. Og dette her er, hvad vi har kunnet blive enige om, og det er sådan set det, vi skal stemme om.

Pia Raug: Jeg glemte lige før med hensyn til § 18 b med de 10 pct. – udgangspunktet for forslaget kunne DJBFA og heller ikke den nye bestyrelse spise, og det var et radikalt punkt, at hvis vi ikke på en eller anden måde kunne finde et kompromis at vi ikke mistede retten til at tage 10 pct. i nationale midler, så ville vi ikke være med. Men da vi fik vores forretningsfører Poul Henrik Jensen tilbage, kom han med columbusægget, som gjorde, at den indførelse i vedtægtsændringerne, som KODA's råd kunne bakke op om, den gør, at vi nu kan være med på resten. Det er i hvert fald bestyrelsens beslutning.

Og så vil jeg lige sige omkring proceduren, at sådan som jeg har forstået proceduren, så er forslag a til afstemning først. Man sætter altid det mest radikale forslag til afstemning først. Og hvis det bliver et ja til det, gud forbyde det, så bortfalder forslag b, så vidt jeg har forstået. Bare sådan at man ved, hvordan man stemmer. Formuleringen omkring § 18 b er en ting, som de andre foreninger har accepteret på baggrund af en indstilling fra DJBFA, som gør, at vi kan leve med den.

Arne Würbler: Niels, du sagde, at det ikke havde været noget problem i KODA med dirigenten. Men jeg må sige, at jeg faktisk aldrig været i nogen forening, hvor det ikke har været almindeligt, at bestyrelsen har stillet forslag om, hvem der skulle være dirigent, og så har generalforsamlingen stemt for. Jeg har været ude for engang i KODA – det var en af de allerførste generalforsamlinger, jeg var til – hvor generalforsamlingen ikke ville acceptere dirigenten. Der var en konflikt mellem rådet og generalforsamlingen, så man følte, at den dirigent, som var valgt var partisk. Og derfor ønskede man simpelthen at få en anden dirigent. Så det er fak-

tisk sket. Derfor synes jeg, det er det rigtigste, at det er generalforsamlingen, der udpeger dirigenten eller i hvert fald siger ja til det.

Så er der lige det der med spørgsmålet om stemmeret. Jeg kan se, at der er en oversigt over, hvordan stemmerne ville flytte sig, hvis man begyndte at give tilsluttede stemmeret alt efter, hvor meget de tjener. Der kan man se, hvor mange nye stemmer, der kommer ind osv. Der er ingen tvivl om, at det kan have en konsekvens for udviklingen. Vi kom med et tal fra DJBFA til, hvordan man kunne gøre det, og det kan man så regne på. Men hvis generalforsamlingen ikke beslutter sig omkring dette og bare overlader det til bestyrelsen i fremtiden at afgøre dette, så synes jeg, man skal forlange, at der skal være konsensus i bestyrelsen omkring dette. På baggrund af den kritik, der har været her, er der faktisk ingen af de to forslag, jeg synes rammer lige plet, men jeg synes, vi er godt på vej.

Erik Grip: Jeg var medlem af DJBFA's bestyrelse i rigtig mange år, før Pia Raug dukkede op. Ikke fordi jeg har noget imod, at hun hele tiden siger, at vi kun skal stemme om a og b. Jeg vil straks sige tusinde tak for det, at vi kan få lov til at høre lidt mere end bare at stemme, men også kan få en debat – det er ret interessant. Det er jo sådan, at generalforsamlinger er det højeste organ, og det er jo her man diskuterer nogle ting, man ikke lige har tænkt på. Og jeg sidder her med en fornemmelse af, at det man kommer med her, det er ikke ordentlig gennemarbejdet. Jeg sidder med en dårlig fornemmelse – demokratisk – jeg har været politiker i mange år, det er jeg heldigvis ikke mere, selvom det var kulturpolitik, jeg havde med at gøre.

Men jeg vil sige, at det er meget uheldigt at have nogle vedtægter, som har en gummiparagraf som hedder ”vi er ni, når det er praktisk. Vi er ti, når det er praktisk”. Det er den fornemmelse, jeg sidder med. Hvad betyder det der ni til ti? Når man lige skal bruge en jurist, så er man ti, eller når to DJBFA-medlemmer er i Cannes, så tager man lige en ekstra ind – eller hvad er det, man vil bruge det der til? Det er et opklarende spørgsmål. Hvorfor er det ikke en vedtægt? Hvorfor er det bare en hensigtserklæring. I en hensigtserklæring kan man sige ni til ti medlemmer, og nogle gange sætter vi demokratiet ud af kraft, så er det politimesteren, der bestemmer. Her er det altså en vedtægt. Vedtægter skal være klare, entydige, bang sådan er det, når vi ikke kan finde ud af at tale sammen. Noget andet til det – er det fordi, der er noget, man er bange for, man ikke ved. Så mener jeg, at bestyrelsen allerede har mandat til at købe en konsulent, så behøver denne konsulent jo ikke være medlem af bestyrelsen. Altså mit spørgsmål er: er det fordi, man er bange for at overse noget, man ikke har forstand på, at man skal have det 10. medlem. Eller fordi, det er praktisk, hvis man skal have gennemført noget i den ene eller den anden fraktion? Det er meget uheldigt med de ting. Min demokratiopfattelse er i hvert fald lidt på spil. Og man kunne jo også sige, at udover en jurist kunne det jo være Gramex' formand, der skulle ind som det 10. – eller er det IFPI? Alt efter hvor kommercielle vi er. Det er meget uheldigt, det der.

Niels Bak fik ordet: Først og fremmest vil jeg sige, at disse to lovforslag har været igennem en meget åben behandling. Det er sådan, at der har været indkaldt til møder i hele medlemskredsen omkring forslagene. Bestyrelserne i alle foreninger har været indkaldt til to møder om dem. Og alt, hvad der har ligget af baggrundsmateriale og forslag, har ligget ude på vores hjemmeside. Man har kunnet abonnere på et nyhedsbrev om arbejdet, der har været omkring revisionen. Så jeg vil sige, at der har i hvert fald været en åben behandling af det, der har ligget.

Med hensyn til formuleringen af lige præcis § 7, så står der, at der kan være ni eller ti medlemmer. Det er ikke sådan, at det skiftevis er ni eller ti – det er et spørgsmål om, at hvis man er totalt enig i bestyrelsen, kan bestyrelsen beslutte sig for at supplere sig med yderligere et medlem, som er bestyrelsesmedlem for en nærmere aftalt periode. Og hvorfor har man så sådan en bestemmelse? Det er, fordi man jo i en moderne virksomhed gerne engang imellem vil supplere sig med noget ekspertise udefra, der kan tilføre virksomheden noget know how, som man måske ikke har i selve bestyrelsen. Og det er egentlig baggrunden for, at man har vedtaget dette – tanken var ikke, som Arne siger, at man skulle supplere sig med yderligere et medlem blandt medlemskredsen – det var egentlig for at man kunne indhente viden uden for kredsen. Og det er som sagt noget, der kræver total enighed blandt medlemmerne, og det fremgår også klart, at der skal være enighed herom blandt bestyrelsens medlemmer.

Erik Grip: Tak for det klare svar Niels Bak. Du siger netop, at der er, hvis I synes, at I er ude på glatis. Men det kan I jo allerede få hjælp til ved at købe jer en konsulent. Jeg kan ikke forstå, at det skal indgå som en paragraf i nogle vedtægter. Det er nogle grundprincipper, der står i vedtægterne. Det er ikke om bestyrelsen er klog eller ikke klog, forretningsminded eller ikke. Det kan I jo allerede købe nu, hvorfor skal det indgå i vedtægterne. Det var mit synspunkt, og jeg har fået svaret. Tak.

Steen Svanholm: Du var ikke til det møde, hvor inspirationerne til dette her startede. Det er jo sådan, at hvis man gerne vil have en ekspertise, så spiller det jo også en rolle, at man kan tilbyde en bestyrelsesplads. Jah, du kan synes, at det har med penge at gøre, men det har jo også noget at gøre med, at man kan tiltrække den bedste ekspertise på området ved at kunne smykke det med en bestyrelsesplads. Det er i hvert fald sådan, man har gjort det andre steder, og det var også en af de ting, som jeg i hvert fald oplevede som inspiration på et af de indledende møder omkring dette her.

Erik Grip: Jamen, det forstår jeg godt, det du siger. Men det er udemokratisk ganske enkelt. Hvis du vil gøre os en tjeneste, så bestikker vi dig. På hvis vilkår? På alle medlemmers vilkår? Det kan man da ikke. I er bestyrelse, I er valgt til at være de klogeste og så køber I jer ekspertisen, men hvorfor en bestyrelsespost? Det er noget pladder – du får en rød jakke, hvis du vil sidde med og fortæller os, hvad du ved. Man skal vel have penge for at komme med sin ekspertise – det er jo et professionelt foretagende det her. Jeg forstår ikke, at det nødvendigvis behøver give en bestyrelsespost.

Ole Dreyer-Wogensen: Så vidt jeg erindrer, så er det Arne Würgler, der kom med forslaget til første debatmøde. Det, der knyttede sig til forslaget, og som blev taget alvorligt at bestyrelsen, var, at man kunne knytte en ekspert til rådet, som ville forstå rådets daglige arbejde og blande det med sine kompetencer udefra. Og det kan han kun, hvis han sidder til møderne i rådet. Det var baggrunden. Jeg var selv skeptisk, men kan da se ideen efterhånden.

Til **Niels Tuxen** spørgsmål omkring revisorernes mulighed for at indkalde bestyrelsen til møde (§ 20, stk. 3), nikkede **Niels Bak** bekræftende til, at dette gjaldt såvel den statsautoriserede som de kritiske revisorer.

Niels La Cour: Jeg tror nok, at jeg glemte at kommentere en bemærkning fra Ivan Pedersen, der gik i rette med mig og mente, at jeg ikke havde udvist rettidig omhu, og at de synspunkter skulle være kommet noget tidligere. Dertil må man bemærke, at dette perspektiv, som blev

sagt i den indledende gennemgang af forslagene, at KODA ønsker at udbrede sin forretning, og det er det, som den nye formålsparagraf skal åbne for. Det har ikke været nævnt med en stavelse i noget af det der er sendt ud, eller i det man har kunnet skaffe sig. Det er første gang, det bliver præsenteret på den måde i dag, så derfor mener jeg ikke, at der har været mulighed for at tage stilling til det før her under mødet.

Angående valg af dirigent, så synes jeg, at direktør Niels Bak sagde, at hvis man er utilfreds med dirigenten, kan man jo opløse generalforsamlingen! Men altså, det er dog inden for foreningsret og foreningspraksis, ja forhåbentlig sker det ikke særlig tit, men forholdsvis normalt, at man finder ud af en dirigent er inhabil og så på stedet vælger en anden. Det er ikke en utænkelig situation. Det kræver ikke opløsning af generalforsamlingen. Men den mulighed er bortfaldet i vedtægtsforslaget, og det synes jeg er kritisabelt.

Og så bliver der sagt fra Pia Raug, at vi skal stemme om det hele, ja eller nej til hele a – ja eller nej til hele b. Det ville ikke været noget juridisk problem at stemme om en paragraf af gangen, og hvis man kunne det, så ville denne her generalforsamling antagelig få det resultat, at stemmeretten blev udvidet, og muligheden for at tilbagekalde rettigheder bliver vedtaget. Mens at de andre tvivlsomme og kritisable bestemmelser ikke behøvede at blive vedtaget. Og det er ikke fordi jeg ikke kan se, at der ligger et stort arbejde i det her, og jeg mener også i øvrigt, at KODA er en velfungerende institution, så jeg kan ikke se, at det er så nødvendigt at stræbe mod udbredelse af dens forretning, som der blev sagt.

Pia Raug: Du siger, at sandsynligvis ville det at udvide stemmeretten blive vedtaget, hvis man kunne vælge en efter en. Det er ikke nødvendigvis så sikkert. Det skyldes bl.a. de nationale midler, som vi lever af som professionelle komponister ligegyldig af hvilken slags. Det er vores nerve. Vi ved – og har vidst i 10-15 år, at der fra udlandets side og specielt fra meget store rettighedshavere er konstant angreb på vores ret til at få disse 10 pct. til nationale midler. Derfor har der faktisk også fra mange i dette rum været et forlangende om, at KODA på en eller anden måde skulle være i stand til at sikre, at komponister selv i en tid, hvor nationale midler ville gå ned ad bakke – at der stadigvæk var en mulighed for at overleve som komponist af en hvilken som helst slags i Danmark. Så derfor med den ene hånd sige, at vi skal udvide stemmeretten til måske 32.000, det er fuldstændig pekuniært egoistisk på vores medlemmers vegne. Det er den ene side. Og på den anden side – hvis man ikke samtidig er villig til at sige, at KODA skal have mulighed for at operere i beslægtede felter, som fx i øjeblikket at man sparer penge ved kræve op for KODA og Gramex samtidig. Det er sådan set at forlange to ting af KODA på én gang – man skal forfægte muligheden for at kunne overleve i fremtiden, men samtidig med de steder, hvor man kunne have en mulighed – nemlig ved at udvide forretningsområderne. Hvis man ikke vil give en carte blanche til det, men rådet/bestyrelsen skal selvfølgelig være enig i, at det ikke er æbler, pærer eller atomvåben, KODA skal entrere med.

Arne Würgler: Vi kan ikke stemme paragraf for paragraf. Der er stillet to forslag, og de er sendt ud til medlemmerne. Medlemmerne har haft mulighed for at se, hvad der sker på denne her generalforsamling i dag. Hvis det viser sig, at vi sidder her og bestemmer noget og retter på det osv., uden at folk er klar over det, så holder det ikke. Bordet fanger: enten det ene eller det andet.

Dirigenten: Jeg vil ikke sige noget om, hvorledes et foreliggende vedtægtsforslag skal fortolkes osv., jeg vil nøjes med at være dirigent her i dag, det er det, der er min opgave i dag. I relation til spørgsmålet om vi kan gå de to vedtægtsforslag igennem paragraf for paragraf og foretage ændringer i dem. På den ene side er jeg fuldstændig enig med Niels La Cour, at der ikke noget juridisk i vejen for at fremsætte et ændringsforslag på en generalforsamling og foretage ændringer, hvis der er grundlag for det. Men det skal fortolkes meget snævert, specielt i en situation som den foreliggende, hvor der er to totale vedtægtsforslag, der har været ude til en meget bred skare af stemmeberettigede medlemmer, hvoraf ca. to pct., tror jeg, sidder her i dag. Dvs. der må ikke på nogen måde komme noget væsentligt op, som er anderledes end det, medlemmerne har troet, der skulle tages stilling til i dag. Og på grundlag af hvilken tro, vi må formode, at de har taget stilling til, om de behøvede at komme eller ej. Så det er meget, meget begrænsede ændringsforslag, jeg ville kunne vedtage at sætte til afstemning. Bortset selvfølgelig de to ændringsforslag som Arne har fremsat til vedtægterne, og som jo netop er kommunikeret ud til medlemmerne, så de har kunnet se, at der skal tages stilling til de forslag. Så af samme grund vil jeg, når vi kommer til afstemningen, så finde ud af med forsamlingen hjælp allerførst om der ser ud til at være grundlag for at vedtage det ene eller det andet af de to forslag uden ændringer. Og så lad os tage den derfra, når vi har en fornemmelse af, hvordan landet ligger.

Til **Ray Pitts** spørgsmål, om man kunne forestille sig situationer, hvor det ville blive nødvendigt med en ændring af medlemserklæringen, svarede **Niels Bak:** Hvis man så tilbage i historien, besluttede man på et tidspunkt, at mekaniske rettigheder skulle forvaltes af KODA, og hvor der blev indgået en aftale med NCB og lavet radikale ændringer i medlemserklæringen. Jeg kan også forestille mig, at der kan komme mindre redaktionelle ændringer. Det ville i princippet betyde, at vi skulle gå ud og opsig alle vores medlemsaftaler og sørge for at få nogle og 30.000 nye med hjem igen. Det er en næsten umulig opgave, og det er derfor vi siger: derfor må det være generalforsamlingen, der beslutter om de kan godkende de ændringer, der nu er nødvendige, men med den frist for implementering, der giver det enkelte medlem mulighed for at opsig aftalen med KODA og evt. vælge et andet selskab.

Dirigenten gav ordet til **Ivan Pedersen** for bemærkninger inden afstemning:

Det har sandelig ikke været uinteressant. Det har været fantastisk at opleve, at arbejdet med vedtægterne nu endelig har taget fart i medlemskredsen. Vi andre har rent faktisk taget det meget alvorligt, og vi har brugt tid, kræfter og mange ressourcer på at være åbne i processen, inviterende, debatterende, inkluderende, og nu er der kommet gang i det. Det, der ligger i dag, det er det, vi er nået frem til igennem 1½ år. Der er del stemmesedler rundt, og man kan stemme ja på mange måder til et fornyet sæt vedtægter i KODA, man kan stemme ja til a-modellen, hvor man udvider stemmeretten til tilsluttede medlemmer med en indtægt, der fx svarer til det, der skal tjenes for at komme ind i en autorforening – eller to af autorforeningerne. Man kan stemme ja til et vedtægtsændringssæt, der bibeholder den stemmeret, vi har, og som også har inkluderet i sig de nødvendige og tidsbetonede og sprogligt betonede ændringer. Man kan også stemme nej til det hele. Det står en frit for. Man kan jo også stemme ja til det ene sæt vedtægtsændringsforslag, som man føler sig tættest på og så fortsætte med det vedtægtsarbejde, som åbenbart er i gang i visse dele af dem, der er fremmødt og fremlægge endnu et sæt vedtægtsændringer til forbedring af de eksisterende vedtægtsændringer til næste generalforsamling – fremsendt i behørig tid.

Dirigenten meddelte, at der var 31 stemmeberettigede til stede. På opfordring opsummerede dirigenten forskellen mellem forslag a (1 på stemmesedlerne) og forslag b (2 på stemmesedlerne). Forsamlingen ønskede skriftlig afstemning vs. håndsoprækning, og dirigenten satte herefter afstemningen i gang.

Afstemning 1 – vedr. forslag a

31 stemmeberettigede:

Blanke stemmer: 1

Ja-stemmer: 7

Nej-stemmer: 23

Forslaget blev **ikke vedtaget**.

Afstemning 2 – vedr. forslag b

30 stemmeberettigede

Blanke stemmer: 1

Ja-stemmer: 17

Nej-stemmer: 12

Da majoritetskravet ved vedtægtsændringer var 2/3 af de fremmødte stemmeberettigede, skulle der til vedtagelse være 21 stemmer. Da dette ikke var tilfældet, var forslaget **ikke vedtaget**.

Ad punkt 3 – Forslag fra medlemmerne

Dirigenten fandt det mest hensigtsmæssigt, at man startede med de to forslag fra Arne Würgler, der omhandlede vedtægterne, da det ville være en naturlig fortsættelse af den igangværende drøftelse. Dirigenten gjorde opmærksom på, at det ene af punkterne vedr. tidspunkt for indsendelse af forslag til generalforsamlingen, for at kunne komme til afstemning, skulle præciseres med en nøjagtig dato eller antal dage.

Arne Würgler: Jeg synes, det er fornøjeligt at være til denne generalforsamling for her arbejdes der med tingene, og der snakkes frem og tilbage. Jeg har været til rigtig mange generalforsamlinger i KODA, hvor kun nogle få er mødt op, og vi har siddet i KODA's råd og sagt, jamen, der må da ske noget her, for vi har indignationen, og vi har lysten til virkelig at sætte nogle ting i gang, men vi savner måske dialogen og at spille bold med hinanden. Jeg kan huske, at jeg en gang talte med vores dirigent efter en generalforsamling, og sagde vi til hinanden, at vi måske godt kunne forstå, at folk ikke gider komme, for alting er ligesom vedtaget på forhånd. Forslagene skal være inde i så lang tid før, at ingen på det tidspunkt overhovedet husker at sende noget ind, og der er allerede også på det tidspunkt afgjort, hvem der skal sidde i KODA's råd – så der er heller ikke noget at stemme om. Når man kommer til generalforsamlinger, så er det jo tit valget og debatten, som er utrolig vigtig. Og disse to elementer er ikke rigtigt til stede så aktivt, som jeg synes, det burde være i KODA. Ikke mindst i disse her tider, hvor vi har brug for at snakke med hinanden. Og det er i øvrigt også det, jeg skriver lidt om i mit indlæg.

Der er en voldsom krise i musiklivet i øjeblikket, og de aftaler, der bliver lavet, bør virkelig diskuteres – står de i vejen for andre aftaler, og hvordan skal vi overhovedet overleve som komponister her og nu? Pengene kommer sådan set ind i stor målestok, men musikkens for-

bruget er så enormt stort, og medlemstallet er så voksende osv., osv., så det, der bliver til den enkelte, er så lidt. Derfor synes jeg, det er vigtigt, at når man får et regnskab her i foråret og ser, at der lige pludselig er et direkte fald, som jeg læser det. Så kan det selvfølgelig diskuteres lidt, hvordan regnskabet er stillet op, men som jeg ser det, er det ikke nogen særlig stor fremgang for dansk musik overhovedet. Faktisk har jeg gang på gang sagt, at det ikke er meget mere, end hvad forfatterne får fra bibliotekerne. Og det er så for al musik i Danmark, der ikke ligger på mere end 100-150 mio. kr. på årsbasis. Det må vi kunne gøre bedre. Og hvordan kan vi gøre det? Det er jo simpelthen ved at snakke om det og få lavet nogle forretningsmodeller, som trækker fremover. Så derfor synes jeg, man skal kende tallene, man skal kende den organisatoriske beretning, og så kan man sende sine forslag ind, og så kan man tage debatten på generalforsamlingen, og derefter kan man vælge de folk, som man synes har sagt noget fornuftigt til at sidde i bestyrelsen. Sådan ser jeg en model fremad, og den praktiseres jo i rigtig mange foreninger. Men jeg synes, at vi har været lidt for tilbagelænet i KODA, og det er måske også lidt af årsagen til, at vi ikke har den fælles go i medlemsskaren, som vi måske burde have.

Der er jo ikke nogen, der sidder omkring 1. marts og tænker, hvad skal der ske til KODA's generalforsamling, som finder sted ultimo april – altså to måneder længere fremme i tiden. Det er kun dem, der ved noget om det. Så derfor vil jeg foreslå det, at forslag til generalforsamlingen skal være inde tre uger før. Det synes jeg, ville være meget rimeligt. Det er meget almindeligt i foreninger – så kan det nås at blive distribueret ud.

Dirigenten pointerer, at et forslag om, at forslag til generalforsamlingen skal være inde tre uger før generalforsamlingen er præcist nok til at kunne blive vedtaget.

Ivan Pedersen fik ordet og sagde: Det mærkelige ved denne forening er, at rygraden er nogle foreninger. Og det er der debatlivet, det er der kulturpolitikken trives, diskuteres og vendes. Og man kan have meninger om, hvorvidt KODA skal foretage sig en masse kulturpolitisk eller foreningerne skal foretage sig en hel masse kulturpolitisk. Det er en helt anden debat, men det er i hvert fald sådan, at i den her forening, der er ejet af foreninger, hvor diskussionerne trives, der har de samme foreninger brug for tid til at tage de fremlagte forslag til KODA's generalforsamlinger med sig hjem, vende dem, og diskutere dem og få et foreningsmæssigt forhold til dem. Ikke sådan, at man ikke altid vil kunne møde op og stemme efter sin egen overbevisning, men foreningerne har en legitim interesse i, legitim ret til at få forslagene behandlet derhjemme, og vi har skønnet, at 1½ til to måneder er ikke for meget at have af tid i foreningerne til at vende og dreje disse her forslag. Så vi synes faktisk, at 1. marts i forhold til ultimo april er en udmærket grænse. Det betyder, at man skal være lidt vågen, man skal være lidt vaks ved havelågen. Og det er vel heller ikke så dårligt, at man på den måde skal udvise interesse for det, der foregår i ens forvaltningsselskab, at man kan få sat sig så meget op, at man kan få samlet sig omkring det arbejde først i februar. Og sætte sig til at tænke over, hvad man faktisk synes ved forrige generalforsamling, man gerne vil have ændret på.

Så 1. marts vil vi i hvert fald gerne fra både råd og administration anbefale bliver fastholdt, sådan at vi kan få det vendt og drejet i foreningerne.

Pia Raug: Sådan som vi har ageret, og sådan som KODA har ageret også i dine mange år, har netop været at man har fordelt det demokratiske ansvar på den måde, at det er et repræsentativt demokrati, og derfor vil jeg også sige, at 1. marts giver muligheden for, at man har et be-

styrelsesmøde i DJBFA fx, hvor man kan tage stilling til de forslag, der ligger på det tidspunkt. Teoretisk kan man også, hvis bestyrelsen orienterer medlemmerne og medlemsskaren ikke er i overensstemmelse med det, som bestyrelsen synes, så kan bestyrelsen faktisk i den konsekvens blive væltet på generalforsamlingen, som vi har i slutningen af marts. Jeg mener faktisk, det giver en demokratisk sikkerhed, at det repræsentative demokrati har faktisk nogle sikkerhedsventiler, hvis ikke medlemsskaren synes, at det som bestyrelsen anbefaler i en konkret sag, er det, som medlemmerne har lyst til at bakke op omkring. Så jeg mener faktisk, at det betyder også, at man kan have et efterfølgende bestyrelsesmøde hos os i april, inden der er KODA generalforsamling. Vi får en mulighed for i det repræsentative demokrati at diskutere ting, som kan være mere eller mindre væsentlige. Men vi kan i hvert fald høre vores medlemmer, hvad de mener om det, bestyrelsen har besluttet. Det er min begrundelse.

Jens Lysdal: Der er forskellige overvejelser om det ene eller det andet. Men jeg synes, der er en central ting. Det var, som Arne nævnte, regnskabet – hvis regnskabet kommer efter, der har været frist for muligheden til at stille forslag – det synes jeg er et problem. Jeg ved ikke, om man ville kunne skubbe regnskabet, eller man ville kunne gøre et eller andet som forhindrede, at den situation opstår, som den tilsyneladende gør hvert år, at regnskabet kommer efter fristen for indsendelse af forslag er slut.

Niels La Cour: Det at dirigenten så udmærket friskede juraen op i generalforsamlingen før og forklarede, at det reelt er et ændringsforslag, hvis man stemmer paragrafvis, som jeg havde tænkt mig – så er det i virkeligheden et ændringsforslag, der pludselig bliver fremsat. Det er jo fuldstændig rigtigt, og man kan jo ikke fremsætte ændringsforslag på generalforsamlingen, som de udeblevne er uvidende om. Men den logiske forlængelse af den udmærkede påmindelse må være, at det også må være et ændringsforslag fremsat på generalforsamlingen, hvis vi her stemmer om en konkret frist. Det vil det være, for de udeblevne kan ikke vide, at vi lige netop stemmer om tre uger. Hvis de havde set det, så havde det måske betydet noget for deres beslutning om, hvorvidt de ville møde eller ej. Så punkt 4 i Arne Würglers henvendelse kan højst vedtages som en henstilling – jeg kan ikke se, at vi kan gøre det til en vedtægtsændring i dag. Vi kan højst lave det som en henstilling, at generalforsamlingen henstiller om, at man arbejder på en ændring af fristen.

Dirigenten: Det er rigtigt, at det afgørende er, om de fraværende medlemmer har mulighed for at vide, hvad det er, man sidder og bestemmer her. Jeg vil sige, at den upræcision, der ligger i forslaget, som det er, jo faktisk viser medlemmerne, at de kan risikere hvad som helst. De kunne i princippet risikere, at det var 24 timer før generalforsamlingens afholdelse. Men den information der er, at det er kortere frist end den 1. marts. Så jeg er faktisk ikke betænkelig ved at tillade Arnes præcision her, fordi den netop er så snæver og ligger inden for det, der har været kommunikeret ud. Hovedreglen er, som jeg vist nok også sagde, at man faktisk godt kan fremsætte ændringsforslag til et forslag på en generalforsamling. Med den meget fine lup sat på her, så synes jeg, det er acceptabelt, at der sker en præcisering, således at forslagene skal foreligge tre uger før generalforsamlingen. **Niels La Cour** var ikke enig i dirigentens bemærkninger.

Arne Würbler: Når jeg stiller et sådan forslag, så er det fordi, det hænger sammen med den virkelighed, man selv oplever. Jeg sidder og læser årsberetningen i år, og jeg er selvfølgelig voldsomt interesseret i KODA efter mange år. Men også interesseret i det, fordi jeg prøver at leve som komponist i dag og være aktiv ude i feltet og brug for at tjene rigtig nogle penge og

er interesseret i, hvordan går det med KODA's virksomhed – og det er her og nu, og derfor har man brug for, når man læser sådan noget, så har man brug for også at kunne møde op og kunne debattere på generalforsamlingen og stille forslag. Det kan man ikke, og det synes jeg simpelthen er skidt. Jeg tror, at den i sin tid blev lavet – det er noget, der er lavet i de senere år – jeg kan ikke huske præcis – men jeg tror, at det var noget man vedtog for lige som at få lidt styr på det – således at der ikke ligesom væltede ting ind og sådan noget. I de tider, hvor der var turbulens i KODA – så man skulle ligesom have lidt styr på det for at takle tingene, og så skulle man også, som det bliver sagt, snakke om det i foreningerne: Hvad stiller man op over for det, hvis der kommer nogle medlemmer og er besværlige og vanskelige og alt sådan noget. Men det er jo ikke den situation, vi sådan sket skal være i, så jeg synes et eller andet sted, at så bør medlemmerne være ordentligt oplyst, inden man går til en generalforsamling, og på baggrund af den oplysning, så bør man have mulighed for at stille forslag. Jeg synes, at i den tid, vi lever i, hvor alting går så stærkt og vi skal mobilisere os lynhurtigt, og vi ikke har tiden til at kunne vente et år, før vi kan stille vores forslag. Det er jo sådan det, der er tilfældet. Det er faktisk mere end et år, før man kan stille sit forslag. Det der med, at foreningerne skal have tid til at snakke om det, jamen, altså med mit kendskab til foreningerne, så mødes vi jo ustandseligt, og man kan lynhurtigt indkalde til et bestyrelsesmøde – værre er det ikke. Så man kunne sagtens flytte det – altså, to måneder før – det er for dårligt. Jeg synes ærlig talt, vi skulle give hinanden den mulighed for at kunne få lidt friskere forslag til debat på generalforsamlingen.

Annette Martinussen: Jeg vil sige, at KODA er jo ikke en politisk forening, hvor man kan forvente, at alle er i stand til at læse mellem linjerne, hvad et forslag evt. måtte kunne indebære. Jeg mener, det er væsentligt i en organisation som KODA, at det er meget klart og entydigt, hvad der er, der er til diskussion. Det var bare en kommentar til, at man skulle kunne læse mellem linjerne. Det mener jeg ikke, at alle medlemmer nødvendigvis kan.

Ivan Pedersen: Alle medlemmer ser de regnskaber, der går ud. I kan selv se, hvilken størrelse sådan et regnskab har. I ved selv, hvad det er for en virksomhed, vi har her. Det er ikke pjat, det er ikke pebernødder, og jeg ved ikke, hvad man rigtigt havde forestillet sig. Jeg siger til Jens: regnskabet er ikke til afstemning. Man kan selvfølgelig springe op som trolde af en æske og sige: det er et forfærdeligt regnskab – men det er ikke til afstemning. Du kan gå hjem og fyre dine repræsentanter i KODA's råd, du kan rejse en voldsom debat, og du kan skyde det hele i grus, men du kan ikke – hvad skal vi sige – det er ikke lavet, sådan at du kan fyre hele bestyrelsen med mindre, der foreligger et mistillidsvotum. Regnskabet er ikke til vedtagelse på generalforsamlingen, formandsberetningen er ikke til vedtagelse på generalforsamlingen – den er orienterende. Så kan man gå ud og lave sit politiske arbejde – og ja, Arne, man er nødt til at vente 10 måneder. Sådan er det i store organisationer med over 100 ansatte og over 600 mio. kr. i omsætning. Det er ikke pjat. Og 10 måneder i den sammenhæng er ingenting. Men det kan godt være, at du som sangskriver bliver ret irriteret, når du synes, at det tager for lang tid – det er for sejt at påvirke din egen virkelighed. Men man kan sige, ting, der bliver lavet om i KODA, får også først virkning om et par år. Det bliver du bare nødt til at vente på. Så en sangskrivners virkelighed, mener jeg, er den samme som din, og jeg synes, det er fantastisk, at vi har et selskab, der fungerer med høje sikkerhedsmarginer og ingen slinger, og jeg ved ikke hvor mange revisorer, advokater og jurister, og det kører stramt og stringent, og rent ud sagt, så er der altså mulighed for at påvirke politisk, fordi du kan jo stadigvæk selv stille op, hvis du husker at tænke dig om i februar. Du kan jo bare stille op!

Dirigenten satte herefter Arne Würglers forslag til afstemning.

Forslag om ændring af fristen for indsendelse af forslag til generalforsamlingen til senest tre uger før generalforsamlingen afholdelse (stemmeseddel 3).

26 stemmeberettigede – heraf 25 stemmer

Blanke stemmer: 1

Ja-stemmer: 6

Nej-stemmer: 18

Forslaget blev **ikke vedtaget**.

Forslaget vedr. opstilling til KODA's råd ved generalforsamlingen

Arne Würgler: Det er lidt den samme argumentation. Jeg synes, det er vigtigt, når man kommer til en generalforsamling at meningerne får lov til at brydes, at folk får lov til at stille op og argumentere over for hinanden, og at vi ligesom i dag lytter til hinanden, og vi er lige gode venner for det. Vi kan have forskellige holdninger til, hvordan ting skal løses. Og som I kender mig, så ved I godt, at det skal være nu og her. Derfor kan jeg godt lide, når jeg kommer til en generalforsamling, at folk må stille op og svare for sig, og de må argumentere osv., og ud fra det kendskab man i øvrigt har til organisationen, så kan man træffe sit valg, så man også kan forberede sig til de problemstillinger, som ligger for. Det har noget at gøre med målsætninger, hvor er det, vi skal hen osv. Så derfor synes jeg, det er trist, hvis man allerede har på fornemmelsen, at hvis der ikke er blevet stillet forslag inden 1. marts – og det jo som regel foreningerne, der beslutter, hvem det skal være – de er jo søde i foreningerne. Man tager ikke så megen debat; man siger, at der sidder der, de klarer det vist meget godt, så de kan få lov til at fortsætte. Og det er også rigtigt – der skal også være en kontinuitet, for det er et stort arbejde, men det tager altså noget af dynamikken ud af KODA, det må jeg altså erkende efter rigtig mange års arbejde. I DJBFA har vi haft den samme ordning med et forslag til bestyrelsen skulle være inde i lang tid i forvejen, og så fik vi ved generalforsamlingen i år, hvor vores dirigent sagde, at han synes, det var god foreningsskik, at man faktisk havde mulighed for at stille op ved generalforsamlingen, komme på generalforsamlingen og komme med sine meninger og holdninger, så havde man mulighed for også at blive valgt og sat ind i arbejdet. Og det accepterede generalforsamlingen – man ændrede sine regler og gjorde det på den måde. Det findes også i Musikerforbundet og mange andre steder. Der kan man møde op på generalforsamlingen og argumentere for sin sag.

Mod det er jo, at rigtig mange medlemmer sidder derude og skal have at vide, hvad der er i spil på denne her generalforsamling, og hvilke navne er der. Det er jo for at undgå et kup – det er det, man er bange for. Men man kunne jo gøre det, at man har det på samme måde her, at man siger, som jeg sagde før, at i hvert fald tre uger, der må folk ligesom melde sig ind. Således at man kan få en regulær kampafstemning – det har vi jo aldrig haft i KODA, hvor nogen har stillet op – den ene holdning mod den anden holdning. Det synes jeg da er forfriskende, og vi behøver ikke at være bange for det. Der har bredt sig sådan en kvalmende konsensus ud over det hele, og jeg tror ikke, at det er det, vi har brug for nu. Det er min politiske holdning, og derfor stiller jeg forslaget.

Dirigenten: Det forslag, der er stillet og sendt ud, er et forslag om, at man kan stille op til rådet på generalforsamlingen. Det sidste, du nævner her Arne, det er noget fuldstændigt andet

– tre uger før. Det vil jeg ikke tillade fremsat som ændringsforslag. Det må ligge, som det ligger. Det er så radikal en ændring af forslaget, at jeg ikke synes, det er rimeligt at bede generalforsamlingen om at tage stilling til.

Ivan Pedersen: Jeg forstår fuldstændig, hvad du siger. I vores egen forening i DPA kan man stille sig op på generalforsamlingen og sige: jeg synes, det er en flok tosehoveder, der sidder i bestyrelsen. Vælg mig i stedet for. Og det er der også nogen, der har haft held med, og det er ikke altid gået galt. Det kan godt gå godt. Det er fint nok. Jeg vil bare sige her mht. dynamik i debatten, Arne: hvis man har en gnavnende utilfredshed i maven, så har man det vel også i februar – så kan man jo bringe sig selv i forslag i februar, og så kan man stille sig op til generalforsamlingen og fortælle, hvorfor man har bragt sig selv i forslag. Jeg kan da ikke se, at det lægger en dæmper på debatten, at man har meldt sig tidligt. Det kan også godt være, at du siger, at på baggrund af regnskabet, så kan det være, at man springer op som trolde af en æske. Men, der er en god sandsynlighed for, at der kvalmende ensartethed har vist sig på regnskabet, for det går lige så stille op hele tiden. Og så siger du, jamen, det går ned for mig, jamen det går op for os alle sammen tilsammen, kan man sige. Fluktuationerne er afhængige af tusindvis af andre ting, som heller ikke KODA har herredømmet over. Hvis man melder sig selv inden 1. marts, kan man med fuld brynje og hejset flag forfægte sine synspunkter på generalforsamlingen og også stille til valg imod dem, der sidder der. Når, det skal være sådan, synes vi, der sidder her, så er det fordi, vi gerne kunne slibe vores egne argumenter, fordi i rådet, som det ser ud i øjeblikket, der synes man, at man er bedst til at sidde i rådet, hvis man repræsenterer nogen. En hvilken som helst, der er medlem af en hvilken som helst af foreningerne, kan melde sig 1. marts og repræsentere sig selv. Og så kan vedkommende med charme og veltalenhed blive valgt ind i KODA's råd og sidde og forfægte sin egen forretning ved rådsbordet uden i princippet at stå til regnskab over for andet end det, han har sagt til generalforsamlingen og så sine egne interesser. Det kunne godt være, at det var forfriskende, og det kunne godt være, at det ikke er konsensusfønigt – men det er også noget slendrian med mange menneskers vitale interesser, synes jeg. Så vi foreslår, at dem, der har mod på at sparke til almindeligheder og slendrian, de stiller op inden 1. marts – forfægter deres synspunkter på generalforsamlingen. Så har vi kampvalg – og så kommer der nogen, Arne.

Pia Raug: Vi er faktisk i en ret mærkelig situation. Der har været to forslag til afstemning. Det første faldt; nemlig det om, hvorvidt tilsluttede medlemmer skulle have stemmeret. Det første vedtægtsændringsforslag faldt, og det gjorde det andet sådan set også. Dvs., vi ved endnu ikke, hvem der i givet fald ville kunne stille op, hvis vi stemmer for dit forslag, Arne, at man skal kunne stille sig op direkte på generalforsamlingen. Så ved vi i dette øjeblik ikke, hvem der i givet fald kunne melde sig. Hvis det på et eller andet tidspunkt bliver sådan, at de tilsluttede medlemmer får stemmeret, vil de også kunne stille sig op på KODA's generalforsamling efter dit forslag direkte. Jeg kan ikke personligt tage stilling til, hvorvidt jeg synes, det er rigtigt. Jeg er dybt imod, at tilsluttede medlemmer skal have stemmeret på den baggrund, det har været præsenteret på. Dvs., jeg kan måske godt synes, at det er rigtigt, at det enkelte individ – det enkelte medlem af de enkelte foreninger kan synes, det er forkasteligt, det, deres foreninger har lavet – og derfor vælger inden for fristen at stille sig selv op. Men, hvis det er de tilsluttede, som kan stille sig op direkte på generalforsamlingen, så har jeg det meget svært, for tilsluttede kan simpelthen ikke være repræsentative for andre end sig selv. Så jeg kan ikke tage stilling til det spørgsmål nu – og det betyder, at jeg er nødt til at sætte mit kryds et bestemt sted. Men vi skal have afklaret det andet spørgsmål først, og som Ray Pitts sagde: det er en ”ommer”! Vi må i arbejdstøjet igen.

Arne Würgler: Det er jo en ”ommer”. I må arbejde videre med disse vedtægter. Og jeg regner med, at vi næste gang får et forslag, som vi har haft tid til – også ved nogle medlemsmøder, så vi ikke sidder på generalforsamlingen, så vi her kan sige, at her slutter det. Så jeg vil sige, at **jeg trækker mit forslag nu**, og så må jeg bede jer om at overveje det til næste gang, hvorledes det muligvis kan skrives ind. Fordi, uanset hvordan I vender og drejer det, vi har brug for, at der sker noget i KODA. Der skal foregå mere i det her rum, end der er sket tidligere. Sådan ser jeg på det.

Dirigenten fastslog, at forslaget var trukket tilbage.

Tre forslag fra Arne Würgler, som ikke vedrører vedtægterne

Dirigenten gjorde opmærksom på, at punkt 3 i henvendelsen ikke kunne betegnes som et forslag, men et spørgsmål, og kunne derfor ikke sættes til afstemning i den foreliggende form.

Arne Würgler: Grunden til, at jeg reagerer er, fordi vi havde en generalforsamling i foråret, hvor vi drøftede situationen omkring regnskabet osv. Og jeg læste regnskabet sådan, at vi som musikautorer oplever et væsentligt værditab på vores ophavsret. Til trods for et stadigt voksende musikforbrug har vi haft en alvorlig nedgang, og udsigten for de kommende år tegner sig ikke bedre. Til gengæld ser man, at der er mange ting, når man læser bladet, som blomstrer voldsomt fint – Spil Dansk Dag, Karrierekanon, kurser, nationale midler osv. Det er jo alt sammen vigtige og dejlige initiativer, som også er med til at give KODA et godt image. Men det er jo som inkassoselskab på forvaltning af rettigheder – det er jo det, vi primært skal leve af. Og derfor er jeg bekymret for nedgangen i indtjeningen for mange autorer, og derfor appellerer jeg som en hvilken som helst aktionær på en generalforsamling og sige: det går ikke så godt her i firmaet, hvad kan vi gøre? Og derfor for at presse lidt på siger jeg, at hvad med at lægge en plan og en strategi frem og nogle forretningsmodeller, som vi kan drøfte for ligesom at se: hvad vej skal vi gå? Jeg savnede faktisk virkelig, at man i sin tid tog en drøftelse omkring TDC-aftalen, hvor man jo sådan set lavede et paradigmeskift, hvor man gik fra at musik skal koste noget til, hvor man siger, at nu er musikken gratis, man får den via sit abonnement. Det synes jeg godt nok var et paradigmeskift, som et eller andet sted måske lægger sig op af en udvikling, som jeg i hvert fald har kæmpet meget mod, at musik er noget, man bare får gratis. Jeg ved godt, at vi får nogle penge ind for det. Men det, der er problemet i det, og det kan jeg også se nu, at det er penge vi får ind i forhold til det forbrug, så er det jo små, små penge – det er mikrobetalinger. Det er noget med 23 øre pr. download eller sådan noget. Så der skal godt nok downloades rigtig meget, før man kan få noget ud af det. Og det er jo sådan set situationen på hele plademarkedet. Vi er virkelig på vej ned.

Derfor savner jeg en debat. Jeg ved, at vi i KODA har nogle fantastisk dygtige medarbejdere, så dette er en tillidserklæring til KODA's medarbejdere om at komme på banen med nogle forslag og ideer, som vi kan snakke om i en lidt bredere kreds end måske lige snævert omkring rådet, men trække medlemsskaren med ind i debatten omkring disse ting. Og her synes jeg da, at generalforsamlingen er et fortræffeligt sted at begynde at drøfte den slags ting.

Et andet sted, jeg også har været lidt efter, det er, at vi jo i mange, mange år har kæmpet for at få en biblioteksaftale på samme måde som forfatterne har. Men så laver KODA en aftale om, at man faktisk kan gå ind og få musik fra bibliotekerne og betaler direkte fra det. Og et eller

sted harmonerer det måske ikke med den kulturpolitiske kamp, der ligger for at få en ordentlig biblioteksaftale. Det var sådan noget, man kunne drøfte: er det det rigtige skridt at gå, er det den rigtige vej at gå?

Og endelig er der det tredje forslag, som jeg også har, det er omkring kopiering af musik, hvor vi jo virkelig kan se, at det er en ordning, som KODA jo også selv skriver, som er på retur. Hvordan tager vi en ny kamp omkring det her?

Så derfor er disse tre forslag blot en opfordring til KODA om at komme på banen og ikke bare tale om året, der gik, og hvad der kom ind, men også tale om, hvad gør vi fremover? Hvad er det for nogle forretningsmodeller, vi skal have fremover – og ser dem også i et kulturpolitisk lys. For jeg ser det også som en større kulturpolitisk aktivitet, der skal til for at vi ligesom kommer hele vejen rundt. Det er jo sådan, at man har haft mange bække små, mange døre, der kunne lukkes op og så kom der lidt ind ad det. Men nu er det som om den ene aftale står lidt i vejen for den anden aftale. Jeg savner en samlet oversigt over det, en samlet strategi. Og det er det, jeg med mit forslag opfordrer KODA's fantastiske dygtige medarbejdere til at lægge på bordet, så vi kan få en spændende drøftelse her.

Niels Bak svarede følgende: KODA's råd har bedt mig om at svare på de tre spørgsmål, som Arne har stillet. Det drejer sig om de faldende indtægter til danske rettighedshavere, nye aftaler på onlineområdet og problemer omkring kopiering af musik.

Med hensyn til spørgsmålet vedr. **faldende indtægter for danske rettighedshavere**, så er jeg lidt usikker på, hvad der tænkes på. Helt grundlæggende forekommer spørgsmålet at være baseret på en forkert læsning af regnskabet for 2008. Det er grundlæggende ikke korrekt, at der er sket et fald i indtægterne for danske autorer og musikforlag. Dette skyldes flere forhold:

For det første skyldes faldet i afregningen til danske medlemmer, at EMI Publishing har flyttet forvaltningen af deres angloamerikanske rettigheder til Stockholm, og det er dette som resulterer i et fald i statistikken. Det står godt nok som danske rettighedshavere, men det var fordi, det var registreret som et dansk forlag, men det var alene for angloamerikansk repertoire. Hvis man ser bort fra det, så var der ikke tale om et fald.

For det andet så afregnes den væsentlige indtægtsstigning, som der var i 2008-regnskabet, først i 2009 dvs. i år. Dette gælder også efterafregningen som følge af TV 2 sagen.

For det tredje er det sådan, at onlineindtægter, som indgår i KODA's regnskab; herunder TDC PLAY, ikke indgår i KODA's afregningsstatistik i forhold til danske medlemmer. Dette skyldes, at vederlagene afregnes af NCB, så de fremgår af NCB-tallene. Disse forhold fremgår også af årsregnskabet, og der blev redegjort for disse forhold på den ordinære generalforsamling.

Effekten af periodiseringen kan ses ved at sammenligne det beløb, som blev fordelt til danske rettighedshavere (eksklusiv EMI) med det beløb, som vil blive fordelt i 2009. I 2008 blev fordelt 152,7 mio. kr. og i 2009 forventes fordelt 186,9 mio. kr., dvs. en stigning på 34,2 mio. kr. svarende til 22,4 pct., og aldrig har der været afregnet så meget til danske rettighedshavere! De præcise tal vil kunne ses i næste årsregnskab, for man skal hele tiden tænke på, at det vi afregner, det er vedrørende de indtægter, som kom året før – som hovedregel. Og endnu

engang må jeg anføre, at de omfatter ikke en hel del af de af de onlineindtægter fra fx TDC PLAY, der distribueres af NCB, så de kommer oven i.

Så den helt grundlæggende præmis om, at det går meget, meget skidt for danske rettighedshavere, det er ikke helt korrekt.

Med hensyn til de aftaler, vi indgår på **onlineområdet**, så har vi indgået bl.a. biblioteksaftalen og også TDC PLAY.

Man kan helt overordnet sige, at KODA's strategier for licensering af musik fastlægges af KODA's råd. Forretningsplanerne drøftes hvert år. KODA har således udviklet klare strategier for udvikling af markedet for musik. Strategierne er besluttet af et enigt råd. Så kan man sige; hvorfor kan man ikke diskutere dette på generalforsamlingerne. Ja, det kan man ikke i alle tilfælde, fordi det er oplæg, som vi bruger i forhandling med musikbrugerne, og går vi ud i den store, brede kreds, så er vores forhandlingsstrategi jo totalt åben for alle. Og så er det lidt vanskeligt at gå ud at få et fornuftigt resultat ud af det – som vi som regel får.

Med hensyn til **TDC PLAY** aftalen er det vigtigt at forstå, at man ikke kan sammenligne afregningen for et TDC PLAY download med download af et betalt track hos fx iTunes. Dette fordi TDC PLAY fungerer på den måde, at brugerne downloader store mængder tracks, som de aldrig ville have købt, og en stor del af de downloadede tracks bliver der aldrig lyttet til. Derfor er det ret og rimeligt, at prisen pr. downloadet track er lavere end for indkøbte track. Når der tales om, at det er meget lidt, og vi taler om ”mikrobetalinger”, så man jo også sammenligne med, hvad andre rettighedshavere får ind på dette. Vi ved, at fx pladeproducenterne får 41 øre ind, og der får autorene 23 øre ind for en såkaldt tethered download hos TDC PLAY.

I relation til aftalen om digitalt udlån af musiktracks så har den indgåede aftale intet at gøre med biblioteksafgiften. Biblioteksafgiften er en kulturstøtte, som knytter sig til den fysiske bestand af bøger og musik på bibliotekerne, og som rettighedshaverne ikke kan modsætte sig. I relation til online er der en eneret, og de indtægter, som kommer for digitalt udlån af musiktracks kommer oven i biblioteksafgiften og ikke i stedet for.

Jeg er for øvrigt enig i, at biblioteksafgiften for udlån af musik cd'er er for lav, og KODA arbejder da også sammen med komponistforeningerne om at opnå en forbedring af denne. Næste mulighed vil byde sig, når det nugældende fireårige politiske aftale udløber ved udgangen af 2010.

Omkring **kopiering af musik** er det rigtigt, at der er store problemer i Copydan Båndkopi. Indtægterne har været faldende uafbrudt i snart 10 år. Dette fordi ordningen ikke har fuldt med tiden – der er kun afgifter på løse medier, og da kopiering har flyttet sig til indbyggede medier, er realiteten, at der ikke er afgifter på de enheder, som reelt benyttes til lovlig kopiering.

Siden du gik af som formand, Arne, er der i øvrigt arbejdet intensivt med en strategi for båndordningen, og der ligger nu en strategi for den fremtidige håndtering. Denne strategi har KODA aktivt bidraget til ved at deltage i forskellige arbejdsgrupper.

Fra KODA's side er der fortsat fokus på en finanslovsløsning, fordi også oppositionen for et par år siden har erklæret, at de er imod udvidelse af ordningen til at omfatte indbyggede medier.

Jeg mener i og for sig, at vi i KODA til fulde lever op at lave optimale strategier og prøver at skabe så høj en indtægt som muligt også for danske rettighedshavere. Det vil man kunne se, hvis man ser på, hvad KODA opkræver pr. indbygger i forhold til andre selskaber, og man også se det i forhold til vores markedsdækning

Det er derfor et enigt råd, der vil opfordre generalforsamlingen til at stemme nej til Arne Würglers forslag om fremlæggelse af KODA's fremtidsplaner og strategier.

Ivan Pedersen indskød: Jeg kom til at tænke på det der med bånd. Så relevant, som det har været at, når man nu vidste, der foregik ubetalt kopiering, så var det måske nærliggende at rette opmærksomheden på det, der kopieredes på. Det gav også god mening, det kunne man forklare politikerne, og man fik en båndordning, som i Arnes tid i Båndkopi har blomstret, det har været en god ting. Selvfølgelig skulle den også moderniseres, fordi tiden omkring os ændrer sig. Det ændrer sig bare så stærkt, at når et medlem i min forening – Morten Bay – for fem år siden siger: vi lever i det eksemplarløse samfund. Så nikkede vi alle sammen venligt til ham og sagde: ja, ja – fart på dig, mand. Faktum er, at vi i øjeblikket stort set lever i det eksemplarløse samfund. Der er ingen behov for at eje et eksemplar. Man skal eje en adgang til det. Og det at eje en adgang til at lytte det kan man gøre lovligt eller ulovlig, men under alle omstændigheder behøver man ikke at eje et eksemplar – så hvorfor kopiere? Den har politikerne lugtet for længe siden. Så når vi komme med vores løsninger, der handler om kompensation for lovlig kopiering – og vi vil have stoppet den ulovlige – så er det rent ud sagt sådan, at politikerne stikker hovedet ind i ansigtet på én og siger: kopiering? Hvad for en kopiering? Alt er jo bare lytning.

Jeg skal også sige, at vi arbejder i et landskab, hvor den tidligere kulturminister rent faktisk hev mig til side og sagde: nå, hvad er det nu forfatterne i dette her land modtager fra staten i kulturstøtte? Jeg siger: det er mellem 160 og 170 mio. kr. Er det ikke det? Jo, siger han, hvor meget er det nu KODA inkasserer til sine medlemmer – til sine danske medlemmer og udbetaler? Jah, det er et eller andet sted mellem 160 og 170 mio. kr. Ja, der kan du se! Vi giver jer den ordning, at I kan kræve dem ind selv, og vi giver forfatterne deres støtte. Jamen, de tjener jo penge ved siden af. Jamen, gør du ikke det?

Det er det landskab, vi opererer i. De penge, som KODA med megen dygtighed, mange medarbejdere, og meget jura, apparat, registrering og fordeling kræver ind, det ser politikerne som noget, de har foræret os. Jeg siger ikke, at der skal slagges imod og kæmpes igen – det skal der. Jeg siger heller ikke, at KODA ikke skal have en kulturpolitisk faktor, fordi det har KODA. KODA arbejder intenst, mere moderne og mere fremadrettet og hurtigere end nogensinde. TDC-aftalen har vi hevet frem så mange gang. Jeg skal sige, at i forbindelse med TDC-aftalen ligger der nogle sponsoraftaler, hvor KODA med TDC-penge kan gå ud og lave kulturpolitik. Man kan sætte projekter i gang, hvor man fremhæver den unge talentmasse, og man skubber den unge talentmasse ind på de spillesteder, hvor de fra Kunststyrelsen for længst har fået at vide, at det skal de tage sig af, men ikke har gjort. Nu har de se en mulighed i det. KODA støtter sangskriverklubberne for dem, der endnu ikke kan blive medlem af vores for-

eninger. KODA går foran, når branchen skal samles om mediepolitiske oplæg og går foran, når der skal samles en strategi om at få den presset igennem på den mest snedige måde. Og det mediepolitiske oplæg, der kommer fra en samlet musikbranche i øjeblikket, tjener i høj grad til at beskytte de tariffer i det land i verden, der betaler den højeste afgift for rettigheder i hele verden pr. indbygger. KODA initierer hele branchen omkring musikprojekter, som Musikzone-projektet, hvor man virkelig har fundet nye penge – ud fra en tese, der hedder, når man lever i det land, der har de højeste musiktariffer i verden, så er der nok ikke stor basis for at gå til politikerne og kunderne for at få dem løftet. Så bliver man måske nødt til at løfte hele komplekset – hele oplevelseszonekomplekset – og på den måde langsomt forøge sin omsætning. KODA laver Spil Dansk Dag – og de indgår i partnerskaber med stort set enhver der spiller på markedet for at lave nye muligheder, nye forretningsmodeller og nye indkomster. Stiller sig i spidsen for forhandlinger om strategi omkring bånd. I ved selv at KODA uddeler støttepenge til cd'er og projekter. KODA er med i en hvilken som helst politisk organisatorisk sammenhæng, hvor man fremmer ophavsret, hvor man laver konferencer, høringer.

Jeg synes personligt, at KODA er så stor en kulturpolitisk spiller, at jeg bliver helt forpustet af det. Så jeg vil sige til dig, Arne, jeg synes ikke, vi bestiller andet end det, du beder os om. For fuld knald. Det kan godt være, at du ikke synes, vi er dygtige nok til det, men så er der igen den magiske 1. marts. Jeg synes virkelig, vi gør præcis det.

Arne Würgler: Jamen, nu skete der jo sådan set lige det, jeg havde frygtet. Det virker, som om jeg har et angreb på KODA, og KODA forsvarer sig og siger, at de er rigtig gode. Jamen, det synes jeg da, at KODA er. Jeg har arbejdet med KODA så mange år, og jeg synes, at KODA er rigtig god. Det jeg taler om, det er fremtiden – jeg taler lidt om, hvad gør man fremover? Og når Niels taler om, at der aldrig er kommet flere penge ind – ja, det er da også rigtigt nok. Men jeg må jo også sige, som jeg sagde før, at forbruget af musik har heller aldrig været større, og mulighederne for brug af musik har aldrig været større. Men til gengæld får den enkelte rettighedshaver faktisk mindre ud af det. Da jeg startede i KODA var indtægterne – tror jeg – 50 mio. kr. på årsbasis, ikke mere var det. Men til gengæld var købekraften altså også noget større. Selvom vi sammenligner os med udenlandske tariffer og alle mulige andre ting, så lever vi altså i Danmark og i en virkelighed her. Jeg kan bare se, at folk har det svært. Folk har det rigtig, rigtig svært ved at leve som komponister, og det er bare den virkelighed, vi ligesom må se i øjnene. Med indignation bliver vi nødt til at gå til politikerne og andre. Der skal være medieforlig her og nu i efteråret. Hvad er vores strategi overfor det? Hvad er det, vi vil sige til politikerne? På Båndkopis generalforsamling i år fremlagde jeg en plan om – det er jo klart, som Ivan også siger – det er jo ikke materialer, det er jo ikke papir og blyanter og alt det der længere. Nu får man det over nettet, det lever ude i den virtuelle virkelighed. Jamen, det er jo et kæmpestort bibliotek, der ligger derude, hvor man kan hente alt muligt. Der er mulighed for at fortolke og sige: hør engang, det er jo det samme som det bibliotek, vi i sin tid havde med bøgerne, nu ligger det bare ude på nettet. Hvordan forholder vi os over for det? Hvordan er strategien over for det? Og den problematik skal man jo rejse over for politikerne her og nu. Det er det arbejde, som jeg synes er spændende, og som jeg synes, vi bør drøfte lidt her og nu. Hvad gør man ved det? Hvordan fornyer man denne her båndordning og sådan noget.

Jeg er lidt ked af, at man optager dette som en kritik af KODA. Det er det overhovedet ikke. Det er bare en anden måde at kunne lege generalforsamling på – det er at man simpelthen lægger nogle ideer og planer frem, som man kunne drøfte. Hvordan kommer vi videre? Fordi

jeg tror, at det er det, vores medlemmer har brug for. Man kan se på KODA på to måder – enten er det et selskab – jeg har altid kunnet se det, når jeg har været i forvaltningsselskaber, at der er ligesom to veje. Man kan køre det som et selskab, en forretning, hvor man ligesom siger, at alt hvad der kommer ind af penge, det er jo mægtig fint, og direktøren kan stå og sige: sikke et flot årsregnskab, hvor er vi dygtige i forhold til alle mulige andre. Og man kan skrive alle de der succes historier, som også man også ser i KODA/dk om, hvor fantastisk dansk musik er. Den anden ting er, at man også kan se KODA som en medlemsorganisation, og det er jo det, vi har snakket rigtig, rigtig meget om i dag. Og så må man ligesom gå ind og sige, medlemmernes virkelighed – hvad er det for en? Hvor finder vi den? Hvor finder vi et medlem, som fx fortæller om, at det er rigtig, rigtig svært overhovedet at komme på banen med sin musik i dag over for DR og få noget ud af det. Lidt af det vi måske ser i vores interne blade i vores foreninger, men hvor er det henne i KODA? Og når KODA går ud med succes historier med en pressemeddelelse om, at aldrig nogensinde har man tjent så mange penge – man har tjent 500 og et eller andet millioner og skriver det, og det bliver trykt i aviserne over hele landet. Så bliver jeg rystet, for jeg ved simpelthen, at til de danske autorer er der ikke mere end de der 100 og nogle og 50 millioner kr. Der burde man i stedet gå ud med indignation og have sagt, at det er da godt nok for dårligt for brug af musik i hele landet og udlandet, hele verden, at dansk musik får kun ud af det, hvad forfatterne kan hente på bibliotekerne. Forfatterne har også andre indtægter – de sælger også bøger. Det har vi også, men der er altså nogle komponister, som ikke har meget andet end deres KODA-indtægter, og det burde der være mulighed for, at de kunne leve af. Det er den problemstilling, jeg synes, vi har brug for at få fat i. Lad os da også bruge vores blade til at fortælle om, at det ikke kun er succes historier, men samtidig fortæller at det er nødvendigt, at vi er her. For vores egen skyld og for samfundets skyld. Det er den indignation, jeg savner lidt, i stedet for at man går i flyverskjul og bare forsvarer sig. Det synes jeg ikke, vi skal bruge generalforsamlingerne på. Tak for ordet!

Dirigenten gjorde det klart, at kun de to af de tre fremsatte forslag ville kunne komme til afstemning, idet det tredje var et spørgsmål, som ikke kunne sendes til afstemning. **Arne Würgler** ønskede ikke forslagene til afstemning, og dirigenten kunne erklære dagsordenspunktet var udtømt.

Ad pkt. 4 – Eventuelt

I forbindelse med N. Vagn Niensens henvendelse sagde **Helge Larsen**: Jeg synes, du skulle overveje meget kraftigt, om du kunne udsætte, det du har fremsat til vores ordinære generalforsamling. Jeg er et nyt medlem, men jeg har mødt det, hver gang eneste gang jeg har været på de ordinære. Det er ikke rimeligt til dette møde i dag.

Dirigenten oplyste, at den fremsatte henvendelse ikke havde karakter af et forslag og ikke ville blive sat til afstemning, da den ikke var udformet som et forståeligt forslag.

N. Vagn Nielsen: Jeg skal gøre det ganske kort af hensyn til den langstrakthed, som hele generalforsamlingen har været mht. de nye forslag til vedtægterne. Jeg skal bare kort og godt sige, at jeg var her i 1985 og gjorde opmærksom på, at rettigheder under Vagn og Vagabonderne, de flød uautoriseret rundt i hele Danmark. Og jeg har forsøgt efter bedste evne at få både KODA's råd og bestyrelse til at retsforfølge producenten til de uautoriserede produkter, som vi klagede over at indberette over for KODA og NCB i 1985 og 86 osv. Det har altså forårsaget en hel del rettigheders store tab. Og så vil jeg bare kort sige, at vi er her i dag fordi

vi med tilbagevirkende kraft ønsker at KODA's råd og NCB's bestyrelse retter op på dette forhold, og derfor tvinger producenten til at lade sine produkter NCB-registrere. Det er vel ikke mere end rimeligt, når man er medlem. Jeg ved godt, der har været en masse problemer mht. mit forhold til KODA osv., men det sidder ganske enkelt helt tilbage til 1978, da jeg konstaterer, at bl.a. et kæmpe hit jeg har, der hedder "Hvide Sande" har ligget på samtlige lokalradioer og i jukebokse og har været skiftet ud uden det er registreret i Nordisk Copyright Bureau. Og det er ikke det alene – det er mange andre.

Også mht. forlaget Buffas – jeg har taget min direktør med, og jeg har taget en plade med – jeg har lige sagt til Niels Tuxen, han er også med på den plade – den er heller ikke registreret, det har den aldrig været. Og står man og siger: hvad i alverden er KODA egentlig for noget, når de ikke kan varetage medlemmernes rettigheder?

Da vi ikke har stemmeret som tilsluttede medlemmer, så vil vi selvfølgelig gerne bede de ordinære medlemmer om at stemme for, at vi får vores rettigheder autoriseret med tilbagevirkende kraft.

Dirigenten pointerede, at forslaget ikke havde en sådan karakter, at det kunne sættes til afstemning og sagde for god ordens skyld til N. Vagn Nielsen, at han havde modtaget det bilag, som N. Vagn Nielsen havde bedt om skulle overgives dirigenten inden generalforsamlingen.

Ivan Pedersen fik ordet og sagde: Du skal være glad for, at du har et forlag. Et af et forlags fornemste opgave er at forfølge uautoriseret brug i markedet af de sange, som forlaget skal beskytte. Forlaget har nemlig ophavsmandens underskrift på, at forlaget kan gå ud og forfølge ethvert misbrug af værket. Vi har brugt megen tid på Vagn Nielsen, og Vagn Nielsen har brugt megen tid på os, så for ikke at sjuske med dette vil jeg gerne læse noget op, som jeg har forberedt:

KODA har modtaget breve af hhv. 1. juli og 15. juli fra Niels Vagn Nielsen.

Niels Vagn Nielsen følger med disse breve op på tidligere henvendelser og forslag, som handler om, at N. Vagn Nielsen mener, KODA opkræver og løbende har opkrævet vederlag for ulovlige offentlige fremførelser som følge af, at fremførelserne har fundet sted på grundlag af ulovlige piratkopier af N. Vagn Niensens cd'er.

N. Vagn Nielsen har med brevene desuden fremsendt en erklæring, han ønsker kulturministerens og min egen underskrift på. Man skal her skrive under på, at KODA kan kræve afgifter for beskyttet musik, der er tilført markedet uden for lovens rammer og uden for de tildelte koncessioner. – Det må forstås sådan, at N. Vagn Nielsen her tænker på de ulovlige eksemplarer.

Jeg kan i den forbindelse kun gentage, hvad KODA også tidligere har svaret: KODA har ikke har mulighed for at kontrollere, om en fremførelse finder sted på grundlag af et originalt og lovligt eksemplar, eller om den finder sted på grundlag af en ulovlig piratkopi. Under alle omstændigheder vil der være tale om en offentlig fremførelse, som KODA er berettiget til at opkræve vederlag for.

Jeg har vanskeligt ved at tilføje yderligere til mit svar, som minder om det svar, jeg gav til N. Vagn Nielsen på forårets ordinære generalforsamling.

Hvis N. Vagn Nielsen fortsat er af den opfattelse, at KODA agerer i strid med den koncession, der er givet KODA og opkræver på ulovligt grundlag, ser jeg desværre ikke andre muligheder, end at N. Vagn Nielsen får spørgsmålet prøvet ved domstolene.

*

Formanden: Tak for god ro og orden og tak fordi I deltog. Jeg vil afslutte denne ekstraordinære generalforsamling ved at citere Ray Pitts: back to the drawing board.

Generalforsamlingen sluttede kl. 18.20.

Erik Nyborg
Dirigent